

PANE,
DEJ MI
TĚ VODY,
ABYCH
NEŽÍZNILA

J 4,15

3 1988
ročník XX

živá!
SLOVA

JP

PŘED TEBOU, PANE

„Když se však modliš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytu, a tvůj Otec, který vidí ve skrytu, ti odplatí.“

„Když se modlite, nebuděte povidaví“ (Mt 6,6-7).

„A já s největší ochotou vynaložím všecko, co mám, ano i sám sebe vyčerpám pro vaši duši“ (2K 12,15).

„Počináli jsme si mezi vás něžně jako matka, když se laská se svými dětmi. Takovou příchylnost jsme k vám cítili, že bychom vám byli nejradijněji nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, nýbrž i vlastní život za vás dali. Tak velice jsme si vás oblíbili“ (1Te 2,7-9).

Být před tebou, Pane, to mi stačí.

Zavřít své tělesné oči,
zavřít své duševní oči,
a zůstat nehybně v klidu,
vzdát se ti, jakto ty se mně dáváš,
být v tobě a s tebou.

Souhlasím, Pane,
že n'c necítím,
že nic nevidím,
že nic neslyším;
vyprázdňen od myšlenek,
od představ,
v noční tmě.
Jednoduše, jsem zde,
abych se s tebou volně seškal,
v hlubokém tichu víry,
před tebou, Pane.

Pane, nejsem však sám,
nemohu už být sám.

Jsem celým zástupem lidí, Pane,
protože lidé ve mně žijí.

Setkal jsem se s nimi,
pronikli do mne,
usadili se ve mně,
obtížovali mě,
dělali mi těžkou hlavu,
sytily se ze mne,

A já jsem jim dovolil, Pane, aby se na-
sytily a aby si odpočinuli.

Přivádím je s sebou k tobě, Pane,
představuji ti je společně se sebou.

Zde jsem,
zde jsou,
před tebou, Pane.

M. Quoist
přel. Š. Zuska

- Ak ideme po našich vlastních cestách, celkom určite odchádzame od Pána.
- Ak sme slabí v našom modlitebnom živote, nemôžeme ani poznáť vplyv Božej moci.
- Boží hnev prichádza vždy s určitou mierou, ale Jeho milosť prichádza bez miery.
- Pán Ježiš vždy tak tlmočí Božiu reč ľuďom, že jej každý môže rozumieť.
- Betlejem bol prvý krok na ceste Božej lásky, ktorá vyvrcholila na golgotskom kríži.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechowiczova 5/2839. — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30, — Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskárské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmŘS Ostrava, č.j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Nebyl jsem to jenom já ... Všecko vlastně začalo u Betabary na jordánském břehu. Podivinský Jan Křtitel, horlivec, asketa a „výstředník“! Bydlíšť — poušt, oděv — velbloudí srst a pokrm — med lesních včel ... O nikoho nedbal, neměl špetku bázně a úcty před nikým, ani před mocnými v politickém a náboženském světě. Vážené farizeje, saduceje a zákoníky dokonce hrubě napadl a zcela neomaleně nazval „ještěrčím pokolením“. Taková hrozná urážka lidské důstojnosti! A přece (nebo snad právě proto, že nedlal žádné třídní a společenské rozdíly), přicházel k němu tolik lidí, dokonce z Judeje a samého Jeruzaléma! A proč vlastně? Pro jeho mocnou výzvu k pokání každého člověka bez rozdílu, a k věře v přicházejícího Mesiáše — pravého izraelského Krále. Na důkaz, že jsou jeho posluhači připraveni přijmout „vysvoboditele ze svých hříchů“, dávali se od Jana v Jordánu pokřtit ...

Od nás z galilejské Betsaidy přišli k Janu Křtiteli dva — Ondřej a Zebedejův Jan. Byli jsme zvědaví, jakou nám přinesou zprávu a bylo nám divné, že se svým návratem tak dlouho otálejí. Nakonec jsme se smířili s myšlenkou, že oba zřejmě podlehli vlivu Křtitelova, o jehož prorockém poslání mají naši duchovní učitelé své oprávněné pochybnosti ... Má Jan Křtitel vůbec oprávnění k svému domnělému poslání a mohl jím nějak dokázat reálnost své „mesiášské vidiny“? Svedl je k svému učednictví a následovníctví v přípravě cesty přicházejícímu Pánu? Velice jsem se těmito myšlenkami zabýval a často snil o tom, dožít se svého osobního setkání s nadějí všeho Izraele — s Mesiášem. Jak dlouho jsem bojoval se svou nedočkovostí se o Něm více dovědět, a zejména o Jeho brzkém příchodu. Být jedním z prvních, kteří Ho přivítají a Jemu se zasvěti ...

A ted — ten podivinský Jan Křtitel! Z jedné strany mne lákal svou nepochopitelnou „clášovskou“ přítomností a smělostí vystupování, z druhé však odrazovala jeho bezohledná útočnost a nedostatek úcty k starším a učitelům zákona v lidu. Já mám docela jinou povahu a jsem přesvědčen, že se s úctou a v lásce ke každému více pořídí než znásilňováním lidské osobnosti. Nemělo nakonec větší požehnání moudré jednání Salamounovo než Davidovo prolévání krve ve všech jeho vítězných bitvách, takže nebyl shledán Bohem způsobilým postavit k Jeho poctě chrám?

To ovšem musím přiznat, že jen opravdové pokání nás všechn bez rozdílu je nezbytnou cestou k Vysvoboditeli — Mesiáši a k jeho moci vysvobodit všechn lid z hřichů! Vždyť právě naše hřichy a nepravosti nás odloučily od Boha a tím od všech jeho požehnání!

A víra v Boží zaslíbení je právě tak rozhodujícím požadavkem poslušnosti Božímu slovu, které jsme si zlehčili! Tento závazek přijmout a veřejně dosvědčit v Janově křtu je vlastně zcela na místě! Náš Bůh přece nikdy neruší své dané slovo, i když jsme se všichni úchylili a stále uchylujeme ... On je vždycky věrný, i když jsme my nevěrní.

Jenže JÁ nemám rád „takové divadlo“! Bere KAŽDÝ ten křest — ten svějí veřejný závazek před Bohem — DOOPRAVDY? Nedělá to mnohý „kvůli lidem“, že to jaksi patří, ostatními očekává, od lidí vyžaduje? Potom je to jen formalita, obřad, zvyk — jistá dobová móda pod vlivem demagogického působení, citového vzrušení, davové psychózy? JÁ osobně vůbec nemám rád „davy“ a různá „masová hnutí“, v nichž se ztrácí osobnost — a bojím se následného zklamání z „vystřízlivění“. Obávám se klamu či sebeklamu a jakékoliv falešné přetváry, zejména ve věcech Božích, které jsou čisté a svaté!! „Revoluční postoj Křtitelův“ se zjevným zlehčením našich dosavadních tradičních autorit prostě nevzbuzuje mou důvěru!

Bыло mi zcela jasné, že všechny naše duchovní, morální, nacionální a politické problémy — a samozřejmě zejména mé osobní — může opravdu vyřešit jen Mesiáš sám! Ještě, že mám to své místecko klidu a sladké samoty, o kterém snad ví jenom můj přítel FILIP. Jenže — ani tomu nemohu otevřít celé své srdce, nemůže vědět, co se všecko v něm děje, a čím mi ten můj FÍK ve skutečnosti je! Já si zásadně nepřeji žádné důvěrnosti od nikoho a pro nikoho. Poselství Jana Křtitele beru — ponižuji se a pokorně před svým Bohem vyznávám, jak při své nezkrotné touze po dobru, pravdě a kráse nenávidím svou vlastní duši, jak velice toužím po vysvobození ze svých hříchů, jak mi nesmírně záleží na tom, abych byl čistý a svatý PRO NĚHO, abych MU mohl sloužit, JEMU se líbit, PRO NĚHO ŽÍT! Ach, ty můj FÍKU, můj tichý, mlčenlivý společníku a spolehlivý svědku mých sladkobolných výlevů — mých svéhlavých tužeb po spásce, po naplnění Božích zaslíbení, a to ne někdy v mlhavé budoucnosti, ale už dnes, ted, v mém Mesiáši, Vysvoboditeli a Pánovi! Vidíte, mili čtenáři, jak jsem se vám nakonec přece jen prozradil a svěřil ve své touze po sprízněné duši (ale to jen proto, že nás od sebe dělí skoro dva tisíce let!) Znáte mne přece dobré z Bible!? Ano, jsem NATANAEL z Betasidy od Galilejského moře (J 2,45-52)!

UŽ jsem vám dostatečně vysvětlil, proč se mi nechtělo jít do pusté a nehostinné Betabay za Jordánem ke křtu Janovu. Já jsem si našel jinou — svou „křtitelnici“ pod SVÝM FIKEM! A o té nikdo neví a ani nemůže vědět — ani Filip, protože i on nad mým „samotářstvím“ a vysedáváním pod tím fíkem jenom kroutí hlavou. Copak on ví o mém pokání, o touze mé víry po Mesiáši, o mém „křtu pod fíkem“, který není žádnou veřejnou záležitostí všelijaké různorodé a kritizující společnosti, ale ryze mou soukromou věcí? Není nakonec „můj fík“ lepší než „divadlo“ u Jordánu?

JÁ jsem prostě zcela jiný než všichni ostatní lidé — a to si nikým nedám vzít! Připouštím, že jsem možná větší podivín než Jan Křtitel, kterého přesto obdivuji, i když mi svou povahou a „pracovním stylem“ naprosto „nesedí“! A tak tady — pod svým fíkem — sedím úplně sám, sám se svým mlčicím Bohem, chvílemi se lituji a pláču sám nad sebou, chvílemi se směji sám sobě a svému bláznovství, chvílkami se raduji při svých záchvěvech živé naděje, nebo se svírám ve svých depresích a — vzdychám ... A přece nacházím u svého fíku sladkost v bohu své samoty a opuštěnosti: vždyť bezpečně vím, že PRAVÝ MESIÁŠ — ten můj — ten svatý Boží — mne vidí, slyší, chápe, dokonale mi rozumí a VÍ O MNĚ VŠECKO! Jsem jist, že až přijde, VŠECKO VYŘEŠI — napraví své království izraelské také i pro mne, při mně a ve mně! Copak i já nejsem Izraelský? Přece nebudu donekonečna odkázán na slabou útěchu pod svým fíkem!

Je ještě někdo v Izraeli takový snilek a bloud, jako jsem JÁ? Nemají nakonec pravdu lidé, kteří o mně říkají, že nemám vůbec smysl pro praktický život,

a že by mi při mé povaze zřejmě více vyhovovalo zaměstnání nějakého kněze, pro-roka či poustevníka?

Musím si často sebekriticky přiznat, že jsem se sem — na tuto zem — dos-tal jakýmsi „nedopatřením“, a že se mi ošklívá tento zlý, ošidný a cynický svět! Toto všecko vidí Bůh, vidí mé srdce, mou opravdovost a mou upřímnou touhu po Tom, o Němž psal Mojžíš v zákoně a proroci.

A teď se konečně dostávám k „MÉMU NALEZENÍ“. Byl to můj dobrý přítel Filip, s nímž mne nějak přes naši povahovou odlišnost spojovala táz mesiášská naděje! Jednoho dne mne vyhledal a vyrušil pod mým fíkem, protože věděl, kde mne má hledat a najít. Vypravoval mi svůj zcela neuvěřitelný osobní zážitek s JEŽÍŠEM z Nazaréta. Provázeli ho ti dva „pohrešovaní“ Křtitelovi ctitelé a učedníci — dokonce ještě s Ondřejovým bratrem Šimonem! A Šimon není právě z těch, kdo by se nechal jen tak snadno někým ovlivnit ... Z Filipových úst mi to znělo jako nějaká pohádka: „Ten tesař Žežiš z Nazaréta je onen vytoužený Mesiáš?“ Copak může být právě z toho „ubohého“ Nazaréta něco pořádného? Nikdy nic opravdu duchovního odtamtud nevezlo a žádný uznaný prorok se tam nikdy nenašel podle našich vážených vykladačů zákona a proroků. A potom — ta jejich samotná bída a chudoba! To naše Betasida, Korozaim, Kafarnaum, Magdala — to jsou aspoň zámožná rybářská městečka na naši — Jeruzálemskými a Judskými pohraničí Galileji! A zase ta historka pošla od „extrémního“ Jana Křtitele, který mne tak zlepokovojoval! Ondřej a Jan to viděli a slyšeli na vlastní oči a uši. Jakmile se Ježiš Nazaretský ukázal v Betabáře u Jordánu, překvapil Jan Křtitel všecky přítomné: Ukázal na něho a zvolal s úžasnou jistotou velikým hlasem: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřich světa“, a ujišťoval užaslé zástupy, že vlastně pro Ježiše z Nazaréta plní své poslání křtit k pokání a k vídění v Něho, pravého, Bohem zaslíbeného Mesiáše! Svědčil, že právě u Ježiše vidí ono nepochybné znamení Ducha Božího — z nebe sestupující holubici a spočívající na Něm. Zda jí někdo z přítomných viděl jako Jan Křtitel, to ani sami za sebe nemohou Ondřej s Janem prohlásit, jen to, že po tomto výroku došlo k velikému zklamání zástupů, které samozřejmě svého Mesiáše očekávaly zcela jinak a odjí-nud než právě z Nazaréta! Ti dva byli Křtitelovým chováním právě tak zmateni, ale vylívali do chvíle svého vlastního ujištění, že se Jan nestal obětí nějakého sebeklamu a „střídavého pominutý smyslů“ v extázi. Když Jan téhož dne opakoval s toutéž jistotou, že Ježiš z Nazaréta je Beránek Boží (a tedy ne lidský podle lidského výběru a představ) a dodal k tomu, že on nebude křtit vodou, ale Duchem svatým — opustili Křtitele, ne jako ty „zklamané zástupy“, ale pro Ježiše Nazaretského, kterého následeovali. On je přijal i s jejich přirozenými pochybnostmi — a ten den, co s Ním byli, rozhodl o celém jejich dalším životě ... Ondřej pln nadšení vyhledal svého dobropověstného a daleko úspěšnějšího bratra v rybářském řemesle — ŠIMONA a zvěstoval mu tu tak neuvěřitelnou zvěst: „Nalezl jste Mesiáše — Krista!“ Přivedl svého užaslého bratra k Ježišovi, který se jen na něho podíval a hned mu řekl s naprostou samozřejmostí: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty se budeš jmenovat CÉFAS — PETR!“ A tak ho povolal, jako by ho odjazdživa znal ...

Toto Filipovo vyprávění mne sice zaujalo svou neobvyklou tematikou, ale, při-znám se, nikterak nenadchlo a nepřesvědčilo. Více se mne dotklo jeho svědec-tví vlastní osobní zkušenosti s Nazaretským, Ježiš sám totiž Filipa nalezl bez jakéhokoliv lidského prostřednictví Křtitelova, Ondřejova, Janova nebo Šimonova — a bez jakýchkoliv okolků ho vyzval: „Pojď za mnou!“ A to mi nešlo vůbec do hlavy, že tak racionalní, kritický a praktický člověk, jako je právě můj přítel Filip, který nade mnou a nad mým sněním vždy tak vážně a s „chápající útrpností“ jen pokyvoval hlavou, mohl tak bezvýhradně, bez jakékoliv námitky a okamžitě uposlechnout autority Ježišel? A tím méně jsem tomu dokázal porozumět, že mu pouhé Ježišovo slovo STAČILO k jeho vnitřnímu pokoji, nepochopitelné jistotě

a radosti, v níž mi toto vše Filip zvěstoval. Pojala mne neodolatelná zvědavost a současně žádost: „Mohu být i JÁ tímto Ježíšem jako Mesiášem podobně NALEZEN, OSLOVEN A VYZVÁN jako Filip, i když se můj rozum zásadně vzpírá jakékoliv demagogii, které se tak velice bojím právě proto, že se tak dobrě znám ve své lidské slabosti?“

Jedna věc je mi na tom všem sympathetická: Když už z Nazáreta — z Galileje — neočekávají naši slovní učitelé zákona a vůdcové všeho lidu nic dobrého, že Jan Křtitel na to vůbec nedbá a dokázal (přes veškerou svou úctu proroka) právě ve vztahu k Ježíšovi z Nazáreta takovou pokoru a poslušnost víry, jakou nikdo z těch, kdo se ohánějí zákonem Možíšovým a proroky ...

A tak mne Filip přece jen „našel“ v mých pochybnostech „svým pozváním“ abych se sám přesvědčil, KDO je vlastně Ježíš z Nazáreť! Nemohl jsem odpovědět na Filipovu výzvu: „Pojd a viz!“ jinak, než jít k Němu samému, i když nezcela bez svých předsudků ...

Ještě jsem ani k Němu nedošel a už mne ohromil, velmi zahanbil, a současně cele získal: „Aj právě Izraelský, v němžto LSTI NENÍ!“ On věděl, jak jsem se vždycky bál té své zhabělé „jákovovské lítostí“, a co jsem se natoužil po tak nedostupné „izraelovské statečnosti“ před Bohem a lidmi, po Božím požehnání „přímých cest pro své nohy“! V neskonalem údivu jsem Ho přerušil otázkou: „Jaky mne znáš?“ A tu mne uchvátil zjevením své božské jasnozřivosti, již není skryto ani to nejtajnější v lidském životě: „Dříve než tebe Filip zavolal, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe!“

Musím vám všechny vyznat, že toto mé osobní setkání s Ježíšem bylo, je a návždy zůstane nejúžasnějším zážitkem v životě, když jsem si uvědomil, že jsem se v Ježíši setkal s Bohem. Jen Bůh sám mne viděl, hledal a nalezl dávno před tím, než jsem Ho začal vůbec potřebovat, hledat, čekat a vyhlížet pod svým říkem, kde jsem Ho ostatně ani nikdy najít nemohl! A přece to byl hlavně ten můj fík, jehož dokonalou znalostí se mi můj „Mistr, ten Boží Syn a pravý Izraelský král“ nad slunce jasněji zjevil a přímo jako Vševedoucí „legitimoval“. Jak dokonale do mne viděl a stále vidí, když tak nepochybně komentoval: „Že jsem řekl — prohlásil — viděl jsem tě POD ŘÍKEM, věříš? Větší věci nad tyto UZŘÍŠ!“ Jak to je v mé životě vzácné, že **víru v mého drahého Mesiáše, Spasitele a Pána mi dal sám Bůh zjevením svého božského vztahu lásky ke mně!** A od té chvíle je už ten můj řík sice krásnou, ale přece jen — MINULOSTI. Podle slova mého Pána smím nyní „vidět větší věci nad tyto“, a to ve společnosti mých drahých bratří a sester, v obecenstvu církve — Jeho draze vykoupených —, vidět „otevřené nebe a anděly Boží vstupující a sestupující na Syna člověka“ (J 1,49-52)!

Boží vstupující a sesupující na Syna člověka (Jn 1, 14-18).
Smím vidět na společné cestě se svým Pánem — v díle Jeho lásky pro lidi s lidmi a v lidech OTEVŘENÉ NEBE a vpravdě „andělskou službu“: něst slávu Božího Syna v našem synovství až ke trámu svatého, spravedlivého, svrchovaného Boha pro — dokonale poslušně ponížení největší služebnosti BOŽÍHO SRDCE v SYNU ČLOVĚKA pro nás na kříži a tím i v našem synovství! Vždyť nám je totiž všecko z Boží milosti dáno, abychom nejen v Něho věřili, ale také pro Něj i trpěli (Ef 1,28-30). A tak v Jeho Ducha svého nebeského Otce oslavovali! k

- Vpíšte svoje mená do láskavosti, lásky a milosrdenstva naproti všetkým okolo a nikdy neupadnete do zabudnutia.
 - Peniaze sú dobrým služobníkom, lež nie dobrým pánom.
 - Ranná modlitba vedie k večernej vďačnosti.
 - Viera je mostom medzi ľudskou bezmocnosťou a mocou Božou.
 - Je omnoho ľahšie byť kritikom, ako napravovateľom chýb.

OTE
A
SYN

[1M 22.3-13]

O ceste Abraháma s Izákom na horu Morija, aby ho tam obetoval na príkaz Boží, už bolo napísané veľa úvalí, či poetických diel. Vždy sa však ešte nájdú v tomto príbehu veci, ktoré aj nám dnes majú čo povedať. Ked tu bude reč o otcovi Abrahámovi, ako obraz môžeme vidieť Boha, nebeského Otca a Jeho Syna Pána Ježiša Krista.

Co nás predovšetkým zaujme, je skutočnosť, že Abrahám plní Boží príkaz neodkladne a nehľadá nijaké náhradné riešenie. Vieme sa aspoň trochu vŕať do jeho situácie? Má tažko ziskaného milovaného syna, vidi v ňom naplnenie Božích zaslúbení a naraz ho má obetovať. Neodporuje, lež koná priamočiaro, hoci mu to iste padlo veľmi tažko. Ovela fažšie muselo byť Bohu, keď dával na oltár svojho Syna. Jemu to nemal pravda kto prikázať, iba láska k večnej záhube spejúcemu hriescovi, ku tebe a ku mne. A tak koná tiež jednoznačne a priamočiaro, necháva Syna ist cestou úplného sebzarmu.

je nám úzko, keď naši drahí odchádzajú. Nie sme však bez nádeje, že sa s nimi akoby „vrátíme“ medzi živých, že ich uvidíme, že žijú a budú žiť.

Izák nesie na svojom chrbte drevo, Abrahám nož a oheň a tak idú obaja spolu. Drevo nám hovorí o onom dreve kríža, ktorý niesol Pán Ježiš na Golgotu sám. Pomoc Šimona bola iste nepodstatná. Nôž a oheň v Otcových rukách sú obrazom smrti, rozdelenia, rozkrájania a súdu. Hoci bol Pán Ježiš nevinný, niesol naše vinu spolu s krížom. Súd pripadajúci nám je zameraný na Božého Syna. A predsa idú spolu. Pán Ježiš bol s Otcom v dokonalom spojení až do krajinosti. Aj tu je záruka, že

V piatom verši uvedeného miesta Písma je však zo strany Abraháma vyslovená podivuhodná nádej: „Zostaňte tu s oslom, a ja a chlapec pôjdeme až tamto, a keď sa tam pokloníme, navrátime sa k vám.“ Má obetovať syna a hovori o návrate v množnom čísle. Dúsa teda, že sa myslí, že myslí, že

Medzi Izákom a Pánom Ježišom je však určitý podstatný rozdiel. Izák nevedel, prečo nesie drevo, nevedel, že on sám má byť obetou. Pýta sa no o

večke, ktorá mu pre obrad obeti chýba. Pán Ježiš však dobre vedel, že sám je tým Božím Baránkom, ktorý sníma hriech sveta. Neodperuje Božej vôle, neotvára svojich úst, poslušne prijíma z Otcovej ruky údel obete za hriech. Za takto vedomú sebašertvu Mu právom patrí naša večná vdaka a pocta! Abrahám do poslednej chvíle dúfal, že Boh to nejak zariadi, aby Izák mohol žiť, že sa nájde zaňho náhrada, že Boh má nejaké riešenie. Tak môžeme dúfať aj my. Aj v tých najťažších skúškach našej viery sú nejaké východiská. Pán Boh nás nenechá len tak. Vždy je tu naporúdzí dokonalý ráhodník a to je nás Záchrancu, Boží Syn.

Napokon prichádza samotný akt obeťe. Abrahám zväzuje Izáka a kladie ho na drevo oltára. Vystiera svoju ruku s nožom ... V tom prichádza Božie východisko: „Nevzťahuj svojej ruky na chlapca ... a hľa, baran bol za ním chytený v krovi za rohy. A Abrahám pošiel, vzal barana a obetoval ho v zápalnú obet miesto svojho syna.“ Neholol tak v prípade obeti Pána Ježiša. Tesne pred skonom volá: „Eli, Eli, lama

zabachtaní? — Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“ Tu nám slovami textára duchovnej piesne prichodí vyznávať: „To pre môj hriech Ho týrali a prebudli Mu bok: Oj, ako veľmi ľubil ma, On, Boží Baránok.“ Pre nás hriech, ktorý vzal dobrovoľne na seba Pán Ježiš, dochádza k dočasnému rozdeleniu Boha a Jeho Syna. Niektorí komentátori hovoria, že Boh Ho opustil, nie však Otec. Vierou je možné pochopíť aj takúto pravdu, isté však je, že Pán Ježiš vypľhal dokonale a do konca úlehu zástupnej obete.

Pribeh sa končí pre Abraháma prijatím Božích požehnaní a šťastným návratom ku svojmu domov. Pre obeť Kristovu sme aj my zachránení, vraciame sa domov ku svojim, prežívame slast nebeských požehnaní v zmysle 1. kapitoly listu apoštola Pavla do Efesu.

Zamyslime sa nad starým príbehom obetovania Izáka a nech aj uvedené obrazy nám pomôžu trochu viac vidieť Otcovu i Synovu lásku k nám nehodným. Nech prežívame požehnania Golgaty v našom časnom i večnom žití.

jk

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Z knihy Jiřiny Kubíkové Uzdravení, ktorou vydala Ústrední rada ČCSH v Praze v roku 1985, uvádime dva výňatky, a to pro nemocné a ty, kteří nemocné chtějí navštívit.

USMIŘENÍ

Nemoc zachvátila organismus, otřásla nervovým systémem zasáhla do duševního života. Teď odchází.

Budu zdráv tak jako dříve? Je to možné. Nemoc se přehnala jako bouře, ale pak zase vysvitne slunce, obloha bude modrá a příroda si osvěženě vydechně k novému životu.

Ale někdy taková bouře za sebou zanechá neblahé následky: polámané větve, zničené květy. V některých případech je tomu tak i s nemoci. Neseme na sobě její stopy, i když odešla. Jsme utrpením poznamenáni. Už si nemůžeme dovolit to, co dříve. A to nás velmi mrzí. Máme obavy, že se budeme lišit od druhých, připadáme si vyřazení.

Takovým pocitům nikdy nesmíš podléhat. Braň se jim! Čím víc se jim budeš poddávat, tím budeš sklízenější. Tvůj duševní život bude sevřený do hořké trpkosti a to se neblazí odrazí na tvém tělesném zdravotním stavu.

Pohled, kolik lidí jde životem s vadami, bolestmi a rozmanitým postižením. Jsou na tom hůře než ty. Pamatuj, že hodnota člověka není v jeho kráse a dobré tělesné kondici. Jsou lidé dokonale zdravi a přitom dokonale špatní. Jini jsou tělesně bezmocni a přitom na výsost ušlechtili. Co má před Bohem větší cenu?

Také apoštol Pavel byl nemocen. Nevíme, jaká to byla nemoc, ale víme, že by se jí byl velice rád zbavil. Třikrát za to prosil Pána. Ale nemoc zůstala. Byla nepříjemná, byl to „osten v těle“, jak říká Pavel. Proč to Bůh dopustil? Proč právě u tohoto apoštola, který pro Boží věc tolik vykonal? Apoštol vysvětuje to „proč“ ve svém druhém dopisu do Korintu: „abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo“ (12,7).

Všimli jste si klidné odevzdání, se kterou apoštol mluví o svém soužení? V těch tisíc řádcích, které napsal v mnoha svých dopisech do Evropy i Malé Asie, je těch pár řádků o nemoci psáno jen jako mimochodem.

Žel i mezi křesťany najdeme lidi naříkavé, kteří se rádi a okázale zabývají svou nemocí, svým soužením, svými potížemi. Jindy tak jednají ze slabosti. A někdy proto, že si sami se sebou nevěří rady. Ale ty jako apoštol používej rozumu jako skvělého Božího daru! A jestli ti nemoc vzala něco z tvé tělesné sily, radostí a krásy, snaž se tyto vlastnosti vypěstovat v sobě v oblasti duchovní. Bůh sám ti pomůže. Vždyť každé utrpení má svůj smysl a máme zkušenosti, že „všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (R 8,28).

Prvním krokem k vyrovnosti je umění přijmout skutečnost, jaká je. Zkus se modlit tak, jako jistý lékař:

■
Pane, dej mi
klid, abych přijímal věci, které nemohu změnit,
odvahu, abych změnil věci, které změnit mohu a
moudrost, abych je uměl od sebe odlišit.

▷▷▷ PÁR SLOV PRO ZDRAVÉ

Za všechny nemocné ohceme teď poprosit vás zdravé:

Než půjdete na návštěvu ke svému nemocnému, napřed o něm přemýšlejte, napřed se za něj modlete!

Vynechte dobře miněné rady a ponechte léčení odborníků!

Místo vlastního mluvení nechte mluvit nemocného — ať se o průběhu své nemoci a o všech svých starostech co nejvíce vypovídá!

Mnohemu udělá radost tím, když mu přinesete dopis nebo více dopisů, kresby dítěte nebo pozornost od přátel. Nemocný si rozloží tyto malíčkosti na svém stolku a bude se na ně dívat a znova pročítat milé řádky, až návštěvy odejdou.

Jiný se potěší, když pro něj vypíšete páru textů z Bible a on si ty krátké věty bude v duchu opakovat, až se zamýšleně zahledí na prázdné stěny místnosti aneb v noci, až obklopen temnotou nebude moci spát.

A každého zahřeje u srdeč, když mu slíbíte: „S tím si nedělej starosti, dám ti k dispozici své auto, zde máš mé telefonní číslo, na mou pomoc se můžeš spolehnout“. S takovým vědomím se bude všechno lépe snášet: prudké bolesti, hněvavá rána, vyšetřování, krvácení, tahání stehů, procedury. Do všeho půjde nemocný s větší odvahou: „Oni o mně věděj, oni se za mne modlí!“

Ty, kdo jsi zdráv, budeš pak naplněn vnitřním uspokojením, když jsi takto projevil svou lásku. Vždyť možná i ty nosíš ve svém těle chorobu, která jednou nebo už zítra propukne. Vždyť i ty se můžeš octnout na loži, plném beznaděje. Ty, který jsi zatím zdráv!

+ Jestliže věřící lidé mezi smrtí Pána Ježiše Krista a Jeho druhým příchodem smějí zde žít vespolek ve zjevení obecenství jedni s druhými, pak je to z Boží strany jakoby milostivý ZÁVDAVEK posledních věcí. Tělesná přítomnost spolužívajících je pro křesťana zdrojem nevyslovné radosti a posily. Tento dar milosti nám však může být kdykoliv odebrán.

TISÍCROČIE KREŠŤANSTVÁ NA RUSÍ

11

V druhej polovici 15. storočia sa utvorili podmienky na to, aby sa Moskva vynorila ako vedúce mesto vo svetovom pravosláví. Na sklonku 14. storočia otomanski Turci zabrali Bulharsko a Srbsko, uvrhnuť tieto pravoslávne štáty pod Islam. R. 1453 dobyli aj Carihrad, zabilí pritom byzantského cisára a z eku-menického patriarchu urobili v skutočnosti zajatca mohamedánskych dobyvateľov. Onedlho nato sa Ivan III moskovský oženil so Sofiou, neterou posledného carihradského cisára, a zatým vyhnal Mongolov. Ivan prevzal dvojhlavého byzantského orla ako symbol svojej moci. V týchto udalostiach videli znalcí ruskej cirkvi významné teologické skutočnosti. Podľa nich sa Moskva stala „Tretím Rímom.“ Tvrdili, že Rímska cirkev pre svoje bludy upadla a bola nahradená Carihradom, Druhým Rímom. Ale aj toto mesto bolo Bohom potrestané rukou neverreckých Turkov. Mních Filotheus napísal Ivanovmu synovi: „Moskevská cirkev nový, „Tretí Rím“, žiari po celom svete viac ako slnko... Dva Rímy padli, ale tretí stojí a štvrtého nikdy nebude.“ Teraz prišiel čas, aby si národná Ruská cirkev prisvojila úlohu ochrancu celého východného kresťanstva.

Spojenectvo Ruskej cirkvi a štátu, ktoré bolo tesné už od pokresťanenia Vladimíra, sa ešte väčšmi utužilo okolo r. 1500. Začiatkom 16. st. sa v cirkvi viedli spory o jej úlohe v spoločnosti. Na jednej strane to bol Nil Sorský, ktorý volal cirkev k službe spoločnosti z pozície chudoby a nezávisle od svetských a politickej kých záujmov, na druhej strane Jozef z Volokolamska presadzoval jednotu cirkvi a štátu s bohatou cirkvou, podporujúcou panovníka a panovníkom podporovanou. Prvý sa nazývali „nemajetní“, druhí „majetní“.

Zo zrejmých dôvodov štát podporoval majetných a prenasledoval mystických nemajetných. To malo pre Ruskú cirkev osudné následky: naliehavý dôraz na duchovnosť u Nila a jeho „zavolžských pustovníkov“ bol zatlačený do úzadia a cirkev, nasledujúc Jozefa, sa stala bohatým veľkostatkárom, vlastnícom jednej tretiny všetkého majetku v Rusku. Moskovské knieža Ivan IV prijal titul „cára“ — čo bola obmena „caesara“, a tak sa stal prvým vládcom, ktorý bol formálne korunovaný ako pokračovateľ voľakejších rímskych cisárov. V súlade s názorom, že môže byť iba jeden kresfanský panovník, Moskva si robila nárok na patriarchát, najvyšší úrad v Pravoslávnej cirkvi. A tak r. 1589 hlava Ruskej cirkvi bola povyšená na patriarchu, rovnocenného patriarchom Antiochie, Alexandrie, Jeruzalema a Carihradu.

Prvý desafracie moskovského patriarchátu spadali do obdobia politického chaosu v Moskve. Dynastia zanikla smrťou syna Ivana IV (Hrozného) a Rusko začali krušné „časy súženia“ (1598–1613), ktoré sa skončili zvolením kráľovského domu Romanovcov. Patriarchovia hrali rozhodujúcu úlohu pri vedení Ruska cez toto chaotické obdobie. Patriarcha Germogen podnecoval k párodnnej jednotke počas najhorších rokov, až do smrti, ktorú našiel v rukách polských dobyvateľov Moskvy. Jeho nasledovník, Filaret, otec prvého romanovského cára Michala, úplne ovládol svojho slabého syna. Patriarcha sa sám tituloval ako „veľký panovník“ a sedával na tróne vedľa svojho syna a spolu s ním podpisoval všetky štátne listiny. Tak sa Ruská cirkev a štát stali jedno.

Hmotné záujmy odsávali duchovnú vitalitu Ruskej cirkvi. Tieto podmienky znepokojovali niektorých mladých zbožných mužov. Nezadlho sa utvoril okolo Michalovho syna, budúceho cára Alexeja, krúžok „horliteľov nábožnosti“. Cestujúc po krajinе vyzývali kniazov i laikov k úprimnej zbožnosti. Hoci ich zjednocovala túžba vymýtiť korupciu a bludy z cirkvi, tento spolok horlivých sa čoskoro rozpadol pre nezhody o spôsobe, akým by sa mala dosiahnuť napráva.

Ked Alexej nastúpil na trón, postaral sa o to, aby úrad patriarchu dosta

jeho priateľ z kruhu horliteľov, Nikon. Nikon ihneď začal zavádzať zmeny vo forme bohoslužieb. Napríklad vyhlásil, že znamenie kríža sa musí vykonávať troma prstami, a nie dvoma, ako bola dovedajúca obyčaj, malo sa spievať troje Halleluja miesto dvojho.

Nikonovi bývalí spojenci namietali, že tieto reformy neboli to, čo cirkev potrebovala pre svoje očistenie. Miesto toho volali po reforme v oblasti mravnej i duchovnej, žalujúc na úpadok, ktorý postihol všetky vrstvy, od jednoduchých farníkov po biskupov. Obviňovali nadto ešte Nikona z toho, že do cirkev zaviedol miesto nápravy ďalší blud. Vedení protopopom Avvakumom zavrhl Nikonove reformy v liturgii. Ked patriarcha využil štátnu moc na dosiahnutie ním navrhovaných zmien, rozdellila sa Ruská cirkev na dve časti. Avvakum a jeho prívrženci boli uväznení a poslani do vyhnanstva. Vo väzení napísal Avvakum svoj životopis, veľkolepý čin v ruskej literatúre, ktorý si zaslhuje miesto hned vedľa Augustínových *Vyznanií*¹¹.

Ked' bol Avvakum napokon r. 1682 upálený na hranici, rozdelenie bolo zavŕšené. Veľké počty jednoduchých veriacich, ktorí boli duchovne prebudení kázaním horlivcov, ochotne nasledovali ich vodcov do opozície voči oficiálnej cirkvi. Tisíce týchto „starovercov“ uhorelo na hraniciach, zapálených štátnymi agentmi alebo nimi samými. Boli hotoví takto umierať, lebo verili, že je už rablizku koniec sveta. Dôkaz toho malí práve v spomínaných liturgických zmenách. Či nebola Moskva tretím Rímom? A ak ona opustila pravoslávie, to jest pravú bohoslužbu, či to už nenastala vláda antikrista? Aby sme pochopili extremistické reakcie rozkolníkov, je dôležité pripomenúť si, že Rusi prisudzovali veľký význam vonkajšej forme bohoslužieb.

Rozkol v ešte oslabil moc cirkvi v pomere k moci štátu. Keď sa patriarcha Nikon pokúšal privlastniť si titul „veľký panovník“ tak, ako to urobili jeho predchodcovia, odstránil ho cár Alexej z úradu, aby si zaistil podriadenosť cirkvi voči štátu. Cárov syn Peter Velký nakoniec zrušíl úrad patriarchu úplne. Miesto patriarchátu Peter zaviedol r. 1721 Najsvätejšiu synodu. Synoda pozostávala z biskupov, ktorí dohliadali na cirkevné záležitosti, ale sami boli pod dohľadom štátu v osobe generálneho prokurátora ustanoveného cárom.

Až do konca samovládila, teda po dobu približne 200 rokov, bola Ruská cirkev sotva viac než jedno z oddelení štátu, „Ekleziastická úprava“, ktorá privodila synodu, zavádzala každého knáza, ktorý pri spovedi objavil známky protistátnych zámerov, informoval policiu.

Petrove inovácie nastolili významné zmeny v ruskom náboženskom živote. Potvrdzovali tým podozrenie starovercov, že Ruskom vládne antikrist. Niektorí staroverci sa preto utiahli a vytvorili komunity pozostávajúce z ľudí rovnakého presvedčenia. Pre svoju usilovnosť a disciplínu dobre prosperovali a predstavovali dôležitú základňu pre ekonomický rozvoj Ruska a jeho expanziu na sever a na východ. Niektori staroverci zastávali názor, že pod vládou antikrista pravá kniažská postupnosť prestala na zemi existovať a tak sa rozdelili na tých, čo kniazov mali (popovci) a tých, čo ich nemali (bezpopovci). Obe skupiny pretrvali až do dnešnej doby. Sedliacke vzbury na Rusi, najmä povstanie vedené Pugachevom (1773–75), boli živené opozíciou starovercov proti samovládiu a cirkvi.

Synodálna cirkev, tým, že si robila nároky na vedúcu úlohu v pravoslávnom kresťanstve, stala sa nástrojom ruského imperializmu. Za Kataríny Veľkej zmluva, ktorá ukončila agresívnu vojnu Ruska proti Turkom r. 1774 zaručovala cárovi právo zasahovať do vnútorných vecí Olomanskej říše na prospech pravoslávnych sultánových poddaných.

Další dôsledok novot zavedených Petrom Veľkým bolo rozštiepenie v Pravoslávnej cirkvi medzi vyššou a nižšou hierarchiou. Prví z nich sa často zapletali do politiky, druhí neraz krajne chudobní museli sa boriť o živobytie bud tak, že pracovali aj na poli, alebo vymáhali poplatky za sviatosti a modlitby. Vo všeobecnosti boli málo vzdelaní a mali povinnosť donášať vrchnosti o nespokojnosti

obyvateľstva. Tým si ruské duchovenstvo nadobudlo veľmi zlú povest.

Cirkev utrpela v rukách štátu novú újmu, keď Katarína vydala nariadenie, aby sa cirkevná pôda stala majetkom štátu. Tým príšla cirkev o tri štvrtiny ročných príjmov. Za týchto okolností sa ruská spoločnosť stala úrodnou pôdou pre rozvoj sektárstva. Mnohí hľadali uspokojenie svojich náboženských potrieb mimo cirkvi, lebo ju mali za neduchovnú a dokonca vôči ich záujmom nepriateľskú. Niektorí sa obrátili k mystickému protestantizmu a slobodomurárstvu. Opozícia voči pravosláviu nadobúdala neraz bizarne formy — vznikali sekty s tou najčudnejšou praxou.

Skoro by sa zdalo nemožným, že by mohla v Ruskej pravoslávnej cirkvi prežiť akákoľvek duchovnosť. A predsa môže táto cirkev poukázať na vodcov ako boli Tichon Zadonský (1724—83) a Serafim (1759—1832). Tichonova pokora a múdrost bola modelom pre otca Zosima v Dostojevského „Bratroch Karamazových“, Serafim dal nový impulz kláštorom v Rusku, ktoré boli zdrojom múdrej rady a pomoci obyčajným veriacim. V 19. storočí nastalo v tejto cirkvi veľké prebudenie. Hojne sa zakladali výchovné inštitúcie podporované cirkvou a nadšene sa pracovalo misijné v Číne, Japonsku a v Severnej Amerike.

Zbožný cár Alexander I podporil vznik (r. 1812) „Ruskej biblickej spoločnosti“, ktorá začala prekladať Písmo do hovorovej ruštiny. Hoci táto práca bola dočasne zastavená za Nikolaja I., po roku 1863 bolo Písmo ruskému ľudu veľmi sprístupnené.

1) Vyšiel aj v slovenčine, vydavateľstvo Tatran, r. 1976 pod titulom Život protopopa Avvakuma, ktorý sám napísal. Patril k oblúbeným dielam mnohých významných spisovateľov, ako napr. Tolstého, Turgeneva, Dostojevského, Garšina, Leskova.

[Pokračování]

POKOJ A RADOST

Co je tedy vlastně cílem kresťanství? Absolutní jednota s Bohem a úplná ztráta vlastního já. I moderní psychologie zná popření materie neviditelným duchem alebo smyslem, což vede ke ztrátě identity. Zdánlivě se to podobá kresťanství, ale ve skutečnosti jsou to dvě naprostě rozdílné věci. Některí prohlašují, že meditace je jediný možný a nutný způsob komunikace s Bohem. Místo, aby si po ránu přečetli něco z Písma, mají se soustředit, meditovat a pak se modlit. Tvrdí, že první myšlenka, která člověka po takové modlitbě napadne, je od Boha. A potom je třeba celý den žít pod zorným úhlem tohoto vnuknutí. Věřte, že je to jen jiný způsob pohanských meditací a dlouhého vysedávání. Tvrdí, že ten tak lze získat radostnou a pokojnou náladu. Když po celou hodinu budeme myslit na jedinu jedinou věc, také se tím dosáhne nějakého výsledku. I bezmyšlenková soustředění dokází uspokojit.

Tak se vlastně mnozí lidé nesoustředují na Boha, ale jejich činnost není nic jiného, než psychické uvolňování. To ale v kresťanství nemá být. Nemusíme o Bohu meditovat, vždyť máme v sobě Boží život. Smíme Ho poznávať v novém stvoření, ať už něco cítíme nebo ne. Věříme všemu, co říká Jeho Slovo. A když tomu věříme, pak na pocitech nezáleží. A to je hlavní rozdiel mezi vírou křesťana a psychologa, kde jsou cílem dobré pocity.

ROZPOZNÁNÍ DUŠEVNÍCH SIL

Věřím, že Pán Bůh má moc konat zázraky i v dnešní době. Ale varuji před falešnými divy a před uzdravováním, které není z Boha. Totéž se týká mluvení „novými jazyky“, snů a vidění. I tady je možné zaměnit duchovní za duševní. Když se ku příkladu lidé zavřou na delší dobu v místnosti k modlitbám a k půstu, k prozpěvování, za takových podmínek mohou být také mozky přítomných oblouzeny, jejich vůle bude pasivní a dojde k manifestaci psychických sil. V takovém shromáždění může dojít i k vidění, ale bude to nakonec projev duše. Možná, že si teď někdo řekne, že opravdové divy neexistují. Ne, tak tomu není. Díky Bohu za všechny divy a zázraky, které On sám působí.

Budeme však na stráži a vždy, když se setkáme s nějakým divem, ptejme se, je-li to práce Boží, nebo dílo nepřítele. Je také třeba mít na zřeteli, že je nutné užívat rozumu, vůle, citu, ale to vše pod vedením Božím, abychom nevyprovokovali skryté duševní síly. Rozum, cit a vůle jsou orgány lidské duše, kterých je třeba používat. A ten, kdo by se snažil o to nepoužívat jich vůbec, je zase v nebezpečí, aby si jimi neposloužil nepřítel. Proto máme být střízliví a bdělí!

Pravé je jen to, co se děje mocí Ducha svatého a ten má své zákony působení. Jde o „zákon Ducha života“ (R 8,2). Díky Bohu, že Duch svatý je ta pravá skutečnost a zákon Ducha života opravdu existuje. Divy, které působí tento zákon, jsou pravé, pocházejí od Boha.

Ve shromáždění se nám někdy stane, že se cítíme sklívenci, svázáni. Někdy se to děje i při modlitbě nebo při čtení Písma. To působí satan, který používá duševních sil, aby nás napadal. Zkušení křesťané jsou si vědomi, že těchto útoků bude ještě přibývat. Světová atmosféra je téměř nabita duševními silami a tak se musíme neustále utkat pod záštitu krve Pána Ježíše, abychom byli proti těmto vlivům ochráněni.

Zejména při velkých shromážděních je třeba dávat pozor na vliv těchto duševních sil, protože i obrácení a pokání v této atmosféře nemusí být pravé. Tam, kde působí Duch svatý, je atmosféra svobody a volnosti. Kéž nám dá Pán dar rozeznání, abychom nebyli svedeni. Nastává doba, kdy satan použije všechn prostředků, i náboženských myslitelů, k padělatelské práci. Prosme Pána Ježíše Krista, abychom obdrželi světlo k rozeznání toho, co je z Něho a co z nepřítele. W. Nee

VODA

Zj 22,17; J 4,10; 7,37

Po jedné velké bitvě přišel náš oddíl i s raněnými vojáky k řece Teneesse. Bylo to na jaře a voda v řece byla kalná. Jistě víte, že raněný člověk trpí nesnesitelnou žízní zvláště v horlkém podnebí. Vzpomínám si, že jsem nabral sklenici této kalné vody a podal ji jednomu z raněných. I když měl obrovskou žízeň, pil jen velice málo. Po několika doušcích mi vrátil sklenici a povzdechl si: „Co bych jenom dal za jediný doušek vody ze studny mého otce!“

Máte žízeň — ne tu fyzickou — ale žízeň po životě? Pojďte a napijte se ze studnice otevřené v Kristu! Vaše žízeň bude uspokojena a vy se již nebudeste trápit. V Kristu je pro nás připraveno všechno, co je třeba k tomu, abychom byli dokonale šťastní, blažení, svobodní a moudří pro časnost i pro věčnost. V Něm je plnost všech Božích přikázání. V Něm je plnost života pro nás. On sám je studnicí spásy, kterou člověku otevřel Bůh, aby še mohl stát jeho Otcem, Je to Otceva studnice.

D. L. Moody

Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte, vkořenění a vzdělání na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňujice se v ní s díků činěním.

Kolos. 2,6-7

To je text, nad kterým se zamýšleli věřící na velikonočním sborovém shromáždění v Ostravě. Posbírejme několik drobtů z bohatého stolu, který Pán prostřel při tomto sejti.

ÚVOD

Apoštol Pavel napsal list sboru v Kolosách z římského vězni, když se o jejich duchovním stavu dovíděl z vyprávění Epafry (1,7-8). Osobně je neznal, ale pravděpodobně některí z nich slyšeli Pavla, když dva roky denně mluvil v Efuzu ve škole jistého Tyrana, „takže všichni obyvatelé Asie — židé i pohané — uslyšeli slovo Páně“ (Sk 19,10).

Pavel se dovíděl o jejich lásce, kterou v nich působil Duch svatý, ale šlo mu o to, aby se jim dostalo všeestranné moudrosti a duchovního pochopení k životu v Pánu.

NEBEZPEČÍ FALEŠNÝCH UČENÍ

Kolosenští byli ve velkém nebezpečí, nebot k nim docházeli učitelé, kteří je mohli svést z nastoupené cesty, protože přinášeli jiné evangelium, fa-

lešné učení. Toto učení bylo lákavé pro ty, kteří Boží věci přijímali pouze rozumem. Pro nábožensky, citově založené věřící se nabízelo zase něco, co vypadalo velice duchovní, jako byla například askeze. A tak je tomu i dnes: satan se snaží některé věřící stáhnout na scestí světectví, jiné vysokou duchovností.

Tak tomu bylo i v pokusu Pána Ježíše: nejdřív tělesnost — máš hlad, řekni, at se kamery promění v chléb, zkus to, udělej zázrak, vždyť jsi Božím Synem! A když Pán odmítl, pak následuje druhé pokusení: ty jsi svatý, bezúhonný, tak seskoč z vrcholu chrámu a andělé tě posoušou na rukou, jak je to zapsáno v Písma. Když si satan dovolil pokoušet Pána, proč by měl obejít nás? Dávejme pozor, jaká pokusení nám připraví.

Podívejme se nyní na čtyři falešná učení, o nichž je řeč v listu Kolosenškém.

1. Učení podle ustanovení lidských [2,8]

Toto učení vycházelo z lidí, z lidské tradice a neopíralo se o Krista. Je zde

kontrast: lidská filozofie a plnost božství tělesně v Kristu. Pojem „filozofie“ měl v té době jinou náplň. Nejsme proti rozumu. Podle 1K 14,20 rozumem máme být jako dospělí lidé. Mysl máme rozvíjet pro Boha. V té době filozofie znamenala systém učení, které vymysleli lidé. Člověk se prý může naučit poznávat všechny bytosti: člověka, anděly i Boha. Někteří z filosofů učili: kolem nás je tolik nedokonalostí, že toto stvoření nemůže být dílem Boha, ale nějakých nižších bytostí.

Nedejte se tímto učením zotročit, rádi Pavel Kolosenškým, vždyť Kristus je hlavou všech andělských knížat a mocnosti. On přece byl dříve, On učil svět, atomy... On stvořil i andělské bytosti. Lidé měli plnou mysl neviditelného světa. Ten existuje, víme o tom. Ale pozor, andělské i démonské moci jsou pod vládou Krista, který je Pánem. Ani satan nemůže dělat to, co by chtěl a musí si vyžádat od Boha svolení pokoušet Boží děti. Proto se nezabývejme touto oblastí, ale Pánem, kterému patří první místo v našem myšlení.

2. Učení o zachovávání ustanovení Starého zákona (2,16)

Co je na tom špatného zachovávat starozákonné ustanovení o pokrmech, nápojích, výročních svátcích, novoluni a sobotě? Ať je to jakkoli dobré, piše Pavel, je to jen stín! My však potřebujeme něco pevnějšího než je stín. Stínu se přece nemůžeme držet, stín nás neochrání. A co je tedy skutečnost? Tělo Kristovo (v. 17). Toho se můžeme držet.

3. Učení o viděních (2,18)

V naši hlavě se mohou rodit různé myšlenky. Kolik směšných věcí zažijeme ve spánku. Lidé, kteří jsou pod vlivem drog, mají v hlavě fantastické zážitky. Ale to je „tělesné smýšlení“, to nepochází z Hlavy, kterou je Kristus! My se musíme držet toho, co je Zacheus, který pak změnil svůj vztah k lidem, nebo jako Marie, která velice toužila sedávat u nohou Pána Ježíše, případně jako Marta, která se starala o tělesnou stráncu Pána! Přijali jsme Pána na kolennou, pokorně a s vyznáním. Pokračujme tak i na další cestě s Ním. Vyznali jsme jej jako Pána, tak vyznávejme jej i nyní (R 10,9).

4. Učení o asketismu, trýznění vlastního těla (2,23)

Kolik lidí asketicky žije a přitom to nejsou křesťané! K čemu to je? Tento lidský výmysl je pouze k uspokojování těla. Zraňováním fyzického těla ne-

ovlivníme svůj duchovní život. Pán Bůh učinil tělo a neřekl, abychom ho trýznili, ale abychom ho drželi v kázni, zdrženlivosti apod.

JAKŽ JSTE PŘIJALI KRISTA JEŽÍŠE PÁNA

Do této nastíněné situace (nebezpečí přijetí falešného učení) Pavel vyzývá věřící v Kolosách, aby se vrátili k počátku své cesty, když se obrátili, když přijali Ježíše Krista jako Pána. Jak jej přijali? VIROU! Byla chvíle, kdy řekli „ano“, podobně jako říká nevěsta při svatebním obřadu. Nejdříve však slyší ono „ano“ vyslovené ženichem. Ten je první! Poznali Ježíše, Spasitele, který přišel viditelně v těle na tento svět, aby vysvobodil člověka z hřachu a zachránil ho pro věčnost. Byl Kristem — Pomazaným, prorokem i knězem, který položil svůj život na kříži, aby tak mohl mit nevěstu — církev z lidí očištěných Ježeho krvi. A tak i Kolosenští řekli „ano“ a otevřeli svá srdece Ježíši Kristu jako Pánu, přijali jej jako Pána a svěřili mu vládu nad svým životem.

Neopustili snad tuto první lásku, jakou později psal Pán sboru v Efuzu? Ne stojej si snad jako Laodicenští, kteří zbohatli duchovně a nepotřebují nikoho, žádné napomenutí, žádnou výstrahu? Nejsou vzdáleni od Pána jako marnotratný syn, který se v cizině sytí odpadky? Proto čiňte pokární, navratte se k první lásce, kupte si hojivou mast na své duchovní oči a vrátte se do otcovské náruče, netrpte nouzí!

Přijali jsme Pána Ježíše do všech oblastí našeho života, aby tam vládl jako Pán! Vupustili jsme jej do pokoje, kde přijímáme hosty, do dětského pokoje, kde vychováváme naše děti, do ložnice i do skříně, kde máme vkladní knížku? Svěřili jsme Pánu klíč ke všemu! Přijali jsme Pána radostně jako Zacheus, který pak změnil svůj vztah k lidem, nebo jako Marie, která velice toužila sedávat u nohou Pána Ježíše, případně jako Marta, která se starala o tělesnou stráncu Pána! Přijali jsme Pána na kolennou, pokorně a s vyznáním. Pokračujme tak i na další cestě s Ním. Vyznali jsme jej jako Pána, tak vyznávejme jej i nyní (R 10,9).

Přijali jsme Pána Ježíše: stačí to? Ano stačí k jistotě věčného života. Přijetí Pána Ježíše je pro spasení podmínka nutná, ale i dostačující. Nechybí k tomu něco? Ne, nechybí! Udržme si tu to počáteční důvěru do konce (Žd 3,14). Počátek naší jistoty je láska Pána Ježíše, to Jeho ANO k našemu volání.

TAK V NĚM CHOĎTE

Přijetí Pána Ježíše Krista jako Pána jejen počátek cesty víry. Tak, jako jsme jej přijali, máme nyní chodit. Bylo by chybou se domnívat, že po obrácení nemí třeba dělat nic.

a) Musíme bojovat, každý den se znovu rozhodovat. Co je to, co vítězí v tomto boji nad světskostí? Naše víra v Pána, protože chodíme vírou a ne viděním.
b) Máme chodit hodně Pána (Ko 1,10), líbit se mu ve všem, nést ovoce dobrých skutků a růst v poznání Boha. Jsme hodni svého Mistra? Prokazuje všechno, co děláme, že jsme Jeho žáci? Uvědomujeme si, že podle nás lidé posuzují našeho Pána? Princezna reprezentuje královský dvůr, nemůže si dovolit žít tak, jak jiní lidé. My máme také nebeský původ, máme věčný život (život, pocházející z věčnosti), proto máme i tak žít.

c) Máme chodit v moudrosti a vykupovat čas (Ko 4,5). Co je to moudrost? Je to vědomost toho, jak správným způsobem dosáhnout cíle. O co nám jde? O duchovní růst, abychom byli připodobněni Kristu a tak dosáhli cíle. V Kolosách bylo mnoho falešné nauky. Potřebovali moudrost, aby nepromarnili čas zabýváním se nesprávnými věcmi. I my potřebujeme moudrost od Boha. Často se snažíme žít jako křesťané, ale nejde nám to. Proč? Děláme to vlastní silou, nemoudře. Tajemství křesťanského života je CHOĎTE V NĚM!

Pán Ježíš nám dá sílu, On nás povede svým Duchem, jestliže se Mu poddáme jako Pánu. Měli bychom se každý den ptát jako Saul na cestě do Damasku: „Panе, co chceš, abych činil?“ „Já ti dám radu a oči na tebe obrátím. Já tě vyučím cestě...“

d) Chodíme tak, že hledáme vrchní věci (Ko 3,1-4). Tyto věci nejsou nám dané, máme je hledat. To si vynucuje naši trpělivost a usilovnost. Jestli jsme zemřeli světu, proč hledáme světské věci? Přece nás táhnou věci, které jsou v nebesích a které jsou připraveny pro nás jako dědictví.

V NĚM BUĎTE ZAKOŘENĚNI

Stromy, které mají kořeny rozložené jenom málo pod povrchem země, větře vyvráti. Jak hluboké kořeny musí mít stromy v pralese. Čím je strom vyšší, tím hlubší kořeny musí mít. Hluboko zapuštěné kořeny mají zdroj vláhy i v dobách sucha. Jestliže křesťanský život je povrchní, lehce mu ublíží sucho. Tak o tom mluvil i Pán Ježíš v podobenství o rozsévači, Ten, kdo je hluboce zakořeněn v Pánu Ježíši Kristu, obстоje i v době zkoušek, utrpení, životních bouří. Pán Ježíš se nepohně. On je Skálou věků. On nezklame, vyslyší, vysvobodí, pozvedne, potěší, napraví. Všechny věci, tedy i na pohled zlé, milující Pána slouží k dobrému.

Zakořenění — to je vnitřní život. Vnější život je ovlivňován životem vnitřním. Náprava začíná pokáním, návratem k první lásce, obnovou obecenství s Ním. Nevolejme Pána na naše cesty, ale chodme Jeho cestami. A jestliže se nám nebude dařit a budeme procházet úzkostmi, nehledejme na ty kolem bez Boha na světě, kterým se dří skvěle, ale děkujme Pánu za úzkou cestu, kterou nás vede k slavnému cíli. On dává zemdlennému sílu a přenáší i přes oheň soužení a vody utrpení. Máš takové zkušenosti se svým Pánem? Jestliže ne, pak je ve tvém životě něco v nepořádku. Máš zřejmě plynkté kořeny povrchního života, málo lásky k Pánu.

A NA NĚM VYBUDOVÁNÍ

Nejsme vybudováni na lidském základu, na lidském učení, ale jsme založeni na Pánu Ježíši Kristu. Nesmíme se nechat oddělit od tohoto základu, protože v křesťanství vyrostly společnosti, které se odvolávají na Boží Slovo, ale Pána Ježíše nevyznávají jako Pána, Boha, Božího Syna. Když lidé v minulos-

ti slyšeli výzvu, aby žili tak, jak přijali Krista a podle ní začali jednat, nastalo obživení v církvi. Tak na Něm, jako jediném základu, vybudujme i my svůj život ukládáním drahých věcí — zlata, stříbra a druhých kamenů (1K 3,12).

PEVNĚ SE DRŽTE VÍRY

Naše víra v Pána má být pevná (Ko 2,5). Spojení se základem se nesmí pochnout, jinak to, co je viditelné lidem, se může zhroutit. Ty, kdo stojíš, dej pozor, abys nepadl. Nespoléhaj se sám na sebe, ani na lidi, ale buduj svůj život na Pánu Ježíši, který se nepohně za žádných okolností. Izrael nevešel do odpočinutí, přestože byl v zaslíbené zemi, protože to, co od Pána slyšel, pouze vyslechl, ale scházela mu přítom víra (Žd 4,2). Neschází i nám někdy důvěra v moc Božího Slova? Držíme se pevně víry? Pak budeme žít v pokoji, který bude chránit naše srdce i mysl.

A HODNĚ BOHU DĚKUJTE

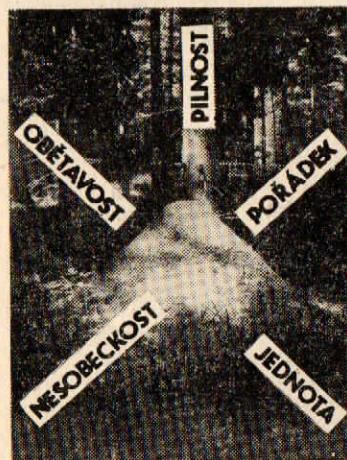
Pán Ježíš chce rozvíjet náš křesťanský charakter, abychom nezůstávali dět-

mi, ale rostli v mládence a otce víry. To, že jsme přijali Pána, není výsledek našeho boje, ale i na našem bojování mnoho záleží. Pavel a Epafras bojovali na modlitbách za věřící v Kolosách, Ladiicei a v jiných městech. I my máme takto jedni za druhé bojovat na modlitbách, napomínet se a potěšovat. Ale současně nesmíme zapomínat na vděčnost našemu Bohu. Tak si více budeme uvědomovat, kolik lásky nám nebeský Otec denně dokazuje v konkrétních okolnostech našeho života. Vděčnost — to je lék na zarmoucenou duši. Joni Earecksonová nedávno při své návštěvě v ČSSR vyznala, že jí jistý bratr ve chvíli největší úzkosti poradil, aby děkovala za všechno, co kolem sebe vidí. Bylo to těžké děkovat Bohu v době utrpení, zármutku a beznadějnosti. Ale pomohlo jí to. Přestala se zabývat jen sama sebou, ale začala se dívat i kolem sebe. Dívejme se i my kolem sebe, abychom viděli dobrotivost našeho Pána a děkujeme Mu vždycky a za všechno. I v tom je tajemství duchovního růstu. —jos

KDO ŘEKL?

- 1 — A kdo je můj bližní?
- 2 — Kde jest hovádko k zápalné oběti?
- 3 — Může-li z Nazareta co dobrého být?
- 4 — Půjdeš-li se mnou, půjdou, pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu.
- 5 — Takový-liž by muž, jako jsem já, utíkat měl?
- 6 — Aj, my opustili jsme všecky věci a šli jsme za tebou.
- 7 — Spomoz nedověře mé!
- 8 — Mluvil-li jsem ... dobře, proč mne tepeš?
- 9 — Čí jsi syn, mládenče?
- 10 — Běda mně, již zahynu!

UČÍM SE OD

„Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak žije, ať zmodříš. Ač nemá žádného vůdce, dozorce či vládce, opatruje si v létě potravu ...“

Příslušník 6,6-8

Můžeme se něčemu naučit od těchto nepatrných tvorečků, které někdy ani moc rádi nevidíme, zejména když se nám zatoulají do kuchyně? Asi ano, jinak by nás k nim Boží slovo neposílalo jako ke zdroji poučení. Možná, že

se nám jejich pobíhání zdá značně chaotické, zvlášť když jsme jim předtím klackem rozštourali jejich mraveniště. Ale ten chaos jsme vyvolali my, normálně by se tak nechovali. V jejich životě totiž vládne přísný pořádek.

Je toho celá řada, čím nás mohou zahanbit.

Předně jsou **pilní**. I oni si sice musí odpočínout, dokonce se o nich ví, že si „zdřímnou“ i ve dne, ale v zásadě stále něco dělají, nosí, tahají, ať už jsou to kukly, které potřebují teplo, či potrava anebo stavební materiál ... Bible říká, že nemají vůdce ani dozorce — pracují tedy naprostě dobrovolně a uvedoměle, ne proto, aby druzí viděli jejich zásluhu a ocenili jejich nasazení, ale jen a jen proto, že už jsou takoví.

Jak pracujeme my? Už jen v obyčejném občanském životě? Můžeme se divat na tyto tvory bez výčitek svědomí? Pro Boží děli by to mělo být samozřejmostí, že pracují poctivě a pilně, nejen v přítomnosti nadřízeného anebo někoho, kdo dokáže jejich práci ocenit. Křesťan si ale musí položit ještě další otázku: Pracují kromě svých občanských prací také i pro svého Pána, který mne vykoupil? Jsem ochoten udělat něco navíc jen pro Něho?

Možná, že jste si všimli, že když se dva mravenci počkají, že se zastaví a zvláštním způsobem se vzájemně dotýkají tykadly. Je to jejich způsob předávání informací o tom, co je může zajímat. To nám ukazuje na jejich **nesobekost**. „Našel-li jsem potravu, proč by jí měl hledat můj druh“ — tak nějak asi „uvažuje“ tento tvor. A za chvíli se už k místu nálezu vine tmavá stužka mravenců, kteří jdou úplně najisto. Jak je tomu s námi? Dovedeme se podělit i o to, čeho si vážime? A to i tehdy, když o „nedostatkové zboží“? Dovedu se „bratrsky“ rozdělit s bližním, anebo si to lepší ukrývám pro sebe?

Jistě jsme si také všimli, jak obrovské břemeno mravenci dovedou zvládnout. Není pro ně problém odtáhnout třeba mrtvou žížalu, která je nesrovnatelně větší než oni. Jejich síla je v jed-

notě. Dovedou své síly napřít společně jedním směrem. Ještě jsem nikdy neviděl mravence, že by se navzájem přetahovali a snažili se táhnout korist každý na svou stranu. Kolik energie v občanském životě, ale i v životě výry zbytečně vyplýtváme jen proto, že se vzájemně nedovedeme dohodnout na tom, co vlastně chceme, anebo proto, že nám jde jen o naše sobecké zájmy. Užasli bychom, co dovede i nepatrná síla, je-li vedena jedním duchem. Proto je v Bibli tolíkem řec o jednotě Božího lidu.

Kolega z práce jednou pozoroval zoufalý boj mravence, který se neopatrně dostal na kraj pasti, kterou připravil mravkolev. Připletlo se k tomu několik dalších mravenců, kteří nenechali strženého mravence na pospas nepříteli, ale až do krajnosti se snažili ho zachránit. Vůbec nepomysleli na to, že by sami mohli být též strženi do zrádné výlevky, že by je mohl stihnout stejný osud. Nakonec ho vytáhli, i když bez naděje, že by mohl utrpěná zranění přežít. Jak je postup těchto tvorů bez rozumu v příkrem protikladu vůči lhostejnému postoji „inteligentních“ lidí! Dovedeme vidět bídu bližních, jak ji viděl Pán Ježíš, anebo přecházíme bez povšimnutí či snahy pomoci jako kněz a levita na cestě z Jeruzaléma do Jericha? Máme tuto **solidárnost s těmi, kdo potřebují pomoc**, anebo se řídíme heslem „Co tě nepáli, nehas?“ Nejdeme dále ze strachu, že upadneme do stejného nebezpečí, i když vnitřně cítíme,

tp

Pán povedal, že ak niekto neprijme Božie kráľovstvo ako diefa, nemôže do neho vojsť. Uprostred davu vzal na ruky diefa a v istom zmysle ho predložil ako model. Po Jeho príklade berieme teda diefa ako symbol nevinnosti, veselosti a dôverčivosti, akou by sa mal vyznačovať aj život kresťana. Diefa

nemá postranné úmysly, neusiluje sa dosiahnuť obľubu u všetkých ani preniknúť do kruhov a tried kvôli moci a vplyvu. Takýto charakter sa mnohým javí ako nerozum, lebo vidia akou cenou zaň niekedy treba zaplatiť.

U dospeleho sa táto črta ďalej prejavuje tým, že sa neusiluje vyťažiť z ľudí alebo udalostí výhody. Badat v tom aj čosi z nevinnosti dieťaťa. Nevinnosť dieťaťa je z veľkej časti dôsledok nevedomosti a neskúsenosti; u dospeleho je o to cennejšia, že pozná ľudí a život ako i spôsob konania pre osobné výhody. Do nemalej miery sa prejavuje v štyroch vlastnostiach detského veku — dôvera, spontánosť, zvedavosť, rast. Detinská nevinnosť zrelých mužov a žien sa prejavuje tými istými vlastnosťami.

Je tu však aj druhá stránka veci — detinskosť, akou sa vyznačujú sebastrední dospelí. Táto sebastrednosť sa prejavuje v snahe predvádzat sa, v nemiernych požiadavkách na to, aby sa im preukazovala pozornosť, láska a ocenenie. Vidieť ju pri človeku, ktorý si o všetkom, čo koná, myslí, že je to zvrchované dôležité a posudzuje každú znalosť a osobu z hľadiska osobného prospechu. Nikto to nemá ľahké, ak sa chce zbavit všetkých stôp nežiaducej detinskosti. Mnohí by chceli dosiahnuť stav vyjadrený slovami Pavlovými — „ked som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmyšľal som ako dieťa, usúdzoval som ako dieťa. Ked som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby.“

BARTIMEUS já a ty

Bartimeus, slepý žebrák, sedí u cesty vedoucí z Jericha do Jeruzaléma a žebrá. Nemá jiné naděje, než že se za těch několik grošů, které dostane, nasylí. Takových slepých žebráků bylo mnoho, ale tento slepý se setkáva s Pánem Ježišem, a celá jeho dosavadní životní situace se mění v krásný a radostný život člověka nejen vidoucího, ale jdoucího za Pánem Ježišem.

Všimněme si nejdříve, co nám tento příběh říká do chvíle, než se Bartimeus setkal s Pánem Ježišem:

- byl synem Timca: Timeus známená „velice vážený“. Bartimeus známená „syn zármutku“. Jaký je to rozdíl ve významu jmen otce a syna! Nejsi synem zármutku pro svého otce?
- byl slepý. V takovém stavu svým rodičům mnoho radosti nepřinesl. Co pro Bartimea známenala jeho slepotu? Byl ochuzen na této zemi o mnoho krás, které nelze ani popsat ani ohmatat; nebyl schopen žádné práce, kterou by se mohl žít — pro svou nemohoucnost byl společností a snad i rodinou odstrčen.
- skutečnost jeho stavu nám zdůrazňuje zpráva, že seděl u cesty. Tato cesta vedla z Jericha do Jeruzaléma — sídla pokoje. Bartimeus po této cestě nešel, ale seděl u ní a žebral. To nám ukazuje celou jeho ubohou situaci. Byl odkázán na milost a dobroru těch, kteří šli po cestě. Jeho mysl se nemohla zabývat plány do budoucna. Pro Bartimea byla největší a snad i jediná starost — přítomnost. Žil ze dne na den, bezmocný a závislý na soucitu druhých lidí.

Bartimeus představuje člověka žijícího bez Boha. Ne každý hříšný člověk si svou nemoc a bídou uvědomuje tak skutečně, jako Bartimeus slepotu. Proto je nutné setkání s Pánem Ježišem, uzdravení a poznání Boží pravdy. A tuto příleži-

tost Bartimeus ve svém životě dostal!

Co všechno musel Bartimeus udělat, aby se s Pánem Ježišem setkal, byl uzdraven a šel cestou za Ním?

1. Uslyšel, že v zástupu, který jde kolem, je Pán Ježiš! Byl slepý a všechny informace ze svého okolí přijímal především sluchem. A také zde u cesty zaznamenal Bartimeus blízkost Pána Ježiše svým sluchem. To byl první krok, který učinil — měl nakloněné ucho pro tuto zprávu.

Jaká je situace nevěřících lidí v dnešní době? Kolik lidí vůbec nechce slyšet o Pánu Ježiši a záchrane v Něm! Dnes Pána Ježiše nikdo svým zrakem vidět nemůže, protože je v svého Otce v nebesích. Proto se sluch stává tím důležitým smyslem, který člověku oznámi, že jej Bůh miluje, a že prostřednictvím svého Syna — Pána Ježiše jej může uzdravit od hřichu

2. Volal: „Ježiši, synu Davídově, smlíj se nade mnou!“ Tímto projevem vyjádřil své rozhodnutí a snahu nepromarnit danou příležitost. Bartimeus jednal, nic neodkládal. Byl si vědom toho, že v jeho blízkosti je Pán Ježiš, a že jde po cestě, u které sedí. Za chvíli bude pryč a možnost k uzdravení pomine.

I tento krok je důležitý; když člověk uslyší evangelium a pozná svoji bídou a hřich, je třeba hned jednat a neodkládat na pozdější dobu. Je to otázka využití příležitosti volat k Pánu Ježiši, který může zachránit.

Jakým způsobem Bartimeus volal Pána Ježiše? Prosil o smilování. Uvědomoval si svou nemohoucnost a bídou. Tím, že prosil o smilování, vyjadřoval svou prosbu a činil pokární. Každý člověk, pokud chce být zahráněn, musí činit pokární a prosit o odpusťení. Narazí na mnoho překážek, které mu v tom budou bránit. Bartimeovi například mnozí přimluovali, aby přestal volat, aby mlčel. Kdyby přestal a poslechl, příležitost setkání s Pánem Ježišem a tím i uzdravení by pomínila. Ale on překonal tuto překážku tím, že více volal. Když člověk volá k Pánu Ježiši, On slyší. I Bartimeovo volání slyšel, proto se zastavil a nechal jej zavolat k sobě. Pán Ježiš nikoho, kdo po Něm touží, neponimí.

3. Odhodil svůj plášť. Starý plášť, který pro něho pozbývá ceny. V tuto chvíli bylo setkání s Pánem Ježišem daleko důležitější! Plášť nám ukazuje na věci, které nám brání v setkání s Pánem Ježišem, nebo také na cestě za Ním. Bohatství, různé záliby, společenské postavení, rodinné ohledy jsou často velkými překážkami těm, kteří je nedokáží opustit a odhodit jako Bartimeus.

4. Opustil místo, kde seděl a žebral, a šel za Pánem Ježišem. Pán Ježiš jej volal k sobě a Bartimeus v důvěře jde za hlasem. Kdo se chce setkat s Pánem Ježišem, musí opustit místo, na kterém doposud setrvával. K tomuto kroku je také nutné to, k čemu byl vyzván zástupem — aby byl dobré myslí, aby doufal a spolehl se na Pána, který jej volal.

Bez víry v Boží moc, bez víry v Pána Ježiše jako v jediného záchrance je předem vše zmařeno.

Teprve potom se Bartimeus setkal s Pánem Ježišem. Stále jej neviděl, protože byl slepý, ale jasné slyšel Jeho otázku: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Ve své odpovědi Bartimeus vyjádřil mnohem více, než touhu po tělesném uzdravení. On věděl, před kým stojí, věřil v Jeho moc k uzdravení. Pán Ježiš to zpozoroval a na jeho příkladnou víru pro poučení ostatních poukázal: „Jdi, tvá víra tě uzdravila“ (Mk 10,52). Jen skrze víru vede cesta k duchovnímu uzdravení, k odpuštění hřichů — ke spásce, k záchrane!

5. Bartimeus šel za Pánem Ježišem. Setkání s Pánem Ježišem pro Bartimea známenalo počátek nového života. Nešel si sednout na staré místo, kde předtím žebral, ale vystoupil na novou cestu za Pánem Ježišem. Každý, kdo učiní tyto důležité kroky k Pánu Ježiši, půjde radostně za Ním a nebude mít touhu vrátit se zpět k starému způsobu života.

mra

MĚ ZKUŠENOSTI S JOGOU A PODOBNÝMI PRAKTIKAMI

Od mládí jsem měval zdraví méně pevné. Prodělal jsem křivici, změknutí kostí, opakované záněty horních cest dýchacích, záněty čelistních dutin s více než 70 punkcemi na každé straně a operaci pravé strany. Zdravotních potíží bylo stále více než dost a ve dvaceti letech jsem se cítil jako stařec, protože jsem se musel chránit před každým ošouknutím, abych se vyvaroval velkých bolestí hlavy pocházejících ze zánětu dutin. Nakonec jsem i přes různé komplexy našel východisko v aktivní péči o své zdraví, v posledních dvou letech pak především v důvěře v Pána Ježíše.

Moje „bojová“ cesta ke zdraví začala během, abych se zbavil obezity, pokračovala posilováním a otužováním a zájmem o vše, co slibovalo zlepšení zdraví. Takovým způsobem jsem se dostal i k aktivnímu provádění jógy, autogenního tréninku, autosugesce a akupresury. Svého času jsem jógu cvičoval i hodinu denně a v dalších výše uvedených oblastech dosahoval poměrně velmi dobrých úspěchů v boji se zdravotními problémy, kterých bylo mnohem více, než je uvedeno v úvodu. Zejména akupresurou ve spojení s autosugescí se mi dařilo zvládat mnohé němoce poměrně velmi rychle — i během 1-2 dnů, ačkoliv normální doba léčení by byla nejméně 2 týdny a více.

Vlastní dobré zkušenosti jsem se snažil předávat i svým pacientům, kteří byli mnohdy překvapeni, jak to „funguje“. Zasadil jsem se jako tělovýchovný referent o zavedení jógy a autogenního tréninku mezi procedury jedných našich lázní. Praxe se ujala, pacienti byli spokojeni a já tuto činnost chápal jako přínos pro práci s pacienty.

Ve snaze zdokonalit se co nejvíce jsem se zajímal i o psychotroniku a o všechny poznatky, které slibovaly získat vědění „dokonalejší“ a „hlubší“. Když jsem byl asi před dvěma lety upozorněn na existenci duchovního světa, snažil jsem se také velmi poctivě postupovat i v této oblasti a zalíbily se mi nauky o reinkarnaci, podané pod nálepou „vyššího stupně poznání“. Tyto úkazy jsem však bral jako kladný prvek v poznání a považoval jsem za konzervativní a duchovně nevyspělé ty věřící, kteří toto poznání odmítali. Tak ve mně vznikala duchovní pýcha, jejímž ovocem byly opakující se pochybnosti a celkově špatný duchovní stav, který jsem si necházel připustit.

Toužil jsem po darech Ducha, chtěl jsem být léčitelem u utěšitelem, zkrátka pomáhat lidem z jejich problémů. Zdánlivě by tedy vše mohlo být v pořádku, nebyt toho, že za prosbami a modlitbami o poskytnutí darů Ducha a zmocnění ve jménu Páně přece jenom byly skryty vlastní ambice a samolibost. Ve svém zlepšení jsem v duchu řečen, že „účel světi prostředky“, považoval všechno, co člověku pomáhá v péči o tělesné zdraví, za dar Boží, za pozitivní prvek a uliv dobrých duchovních sil.

Sezkáni s názorem o duchovní závadnosti jógy a podobných praktik mne proto přímo šokovalo. Vnitřně jsem podobné názory nemohl vůbec přijmout a považoval jsem je za krajně konzervativní a duchovně nesprávné. Uvažoval jsem, že Bůh nám dal přeče i tělo, takže je naši povinností starat se i o ně a v rámci této péče je vždy lepší použít prostředků „přirozených“ než chemických preparátů — byť i ve formě léků.

Nicméně, přestože jsem byl vnitřně naprosto pevně přesvědčen o správnosti svých názorů, zrovna tak jako v předchozích případech i nyní jsem upřímně prosil o vedení také v této oblasti. A Pán mne — tak jako v otázce reinkarnace, jasnovidecké, astrologie a dalších mystických poznání — opět vyslyšel a dal mi odpověď. Jak dobrý, laskavý a trpělivý je nás Pán!

Poznání, kterého se mi dostalo, přišlo tak náhle a nečekaně, že mi připadalo jako zázrak. Já, který jsem se díval na odpůrce jógy a dalších podobných „zdravotních“ praktik s přezíráním, jsem se náhle zařadil do jejich řad, poněvadž jsem nejenom cítil, nýbrž i věděl, že měli pravdu a že já jsem dosud žil v ubohém bludu. Nyní vím, že podobné praktiky tvoří jednu ze satanových zbraní; o to základnější, o co logičtější: vždyť co je špatného na tom, že pečuji o své zdraví? Mállokdo si ale uvědomí, že zmíněné praktiky jsou tajemstvím, zjeveným lidem démonsckými silami za účelem ovládnutí jejich duchovna (Ef 6,12; 2Te 2,9-11). Nadzemští duchové zla jsou však nad naše sily a proto nemůžeme ovládnout my je, nýbrž oni zotročí nás, pokud se důvěřivě a slepě vydáme bez dostatečné výzbroje (Ef 6,10-17) do jejich říše. Nemusíme jógu cvičit s duchovním podtextem. Stačí, když děláme úkony určené k uctívání démonických mocností — jednotlivé ásany, autogenní tréninky či jiné podobné praktiky zdánlivě s duchovním světem nesouvisející — a dáváme tím nevědomky možnost jiným duchům, aby se zmocnili našeho mozku a naše cítění i myšlení orientovali nesprávným směrem.

Za zdraví dá člověk všechno. To dobré věděl i satan (Jb 2,4), a proto nadhodil člověku jako návadu na své udílce jógu a další uvedené praktiky, které na jedné straně jsou sice schopny zmírnit nebo odstranit bolest a tělesné zdravotní potíže, na druhé straně však v člověku zničí citlivost na impulsy pozitivního duchovního zdroje. Nakonec ale i v tomto světě uvrhnou jedince do nesnází ještě hlubších a nebezpečnějších. Jsou známy případy, kdy intenzivní zabývání se jóhou a dalším podobným vede přímo k zešlení nebo k sebevražedným pokusům. Není proto ani zapotřebí přílišné dávky inteligence, aby člověk poznal, z jaké oblasti tyto praktiky pocházejí. Po ovoci jejich poznáte je... (Mt 7,16).

S jógo a příbuznými praktikami je velmi úzce spojen psychotronický význam, který se zabývá zkoumáním okrajových psychických jevů, jako telepatie, telekinéze, jasnovidecké atd. Traduje se příhoda, že asistent našeho předního psychotronického pracovníka otevřel své srdece Pánu Ježíši a když přišel v pondělí po této radostné události do zaměstnání, uvitál jej jeho nadřízený otázku: „Kdo Vám dovolil přestoupit k opozici?“ Jak krásný a ilustrativní výrok!!!

Odpověď na zdravotní problémy nelze hledat v józe, akupunktuře, akupresuře, autogenním tréninku, autosugesci, hypnóze a podobných praktikách. Nic z toho nás nezachrání. Dokonce ani na tomto světě nel Nemluvě už o spásě trvalé a věčné, která je pouze v našem předobřém Pánu Ježíši Kristu, skrze Něho a skrze Jeho oběť na Golgotě (Sk 4,12)... Tam je naše záchrana, naše spásá!

Nevěděl jsem dosud dobré, o co se vlastně jedná, dokud jsem neprožil ten krásný okamžik, kdy jsem procitl a uvědomil si mnohem širší souvislosti, že Pán Ježíš je Spasitelem i pro mne, že i já, nehodný a hrůzný člověk mám jistotu spasení. Od chvíle, kdy mi Pán projevil tuto milost, jsem člověk šťastný, spokojený, přežívám v klidu i napjaté okamžiky, kdy ten Zlý útočí a nechce přiznat svou porážku. Bylo tomu tak zejména v době, kdy jsem opustil všechny duchovně závadné praktiky a rozhodl se spolehat ve všem ne na sebe, ale na Pána: zdravotní problémy a útoky se znásobily. V Pánu jsem však zvítězil a mám už klid — nepotřebuji ani jógu ani kteroukoliv z dřívějších praktik. Nyní mám už jen jedinou starost: dělat vše v souladu s vůlí našeho drahého Pána Ježíše, chodit před Ním a před očima jeho Otce nebeského, který nás tak miloval, že pro nás i Syna svého jednorozence obětoval, abychom my mohli žít věčně (J 3,16).

Kdo proti nám, když Bůh je s námi (Ř 8,31)?!

Dr. rp

VOJENSKÁ OCHRANA DÍTEK BOŽÍCH

Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se ho boji, a zastává jich. (Z 34,8).

Kdo z nás by neznal toto překrásné zaslíbení? Jistě i mezi námi jsou bratři a sestry, jimž se v jejich životě mocně ochrany Boží dostalo. Avšak většinou tohoto citátu věříme jen napůl, pasivně, na základě rozumové úvahy a jen proto, že je to uvedeno ve Slovu Božím, které přetrvá nebe, zemi i věky. Nevíme však, jak této skvělé výsady dítka Božího užívat v praxi, jak se jí zmocnit, aby účinně působila i v našich životech. O „vojenské pomoci“ Boží se přesvědčilo a naučilo se na ni plně spoléhat mnoho biblických mužů i žen. Král David měl takových zkušeností mnoho už od svého mládí. Jistě se nám vybaví v mysli jeho statečný boj s Goliášem, jehož v Boží síle přemohl (1S 17,45-46), vzpomeňme na jeho tiše vyčkávání šlestu vánku v morušoví, znamení toho, že už přitáhlo vojsko Boží ku pomoci proti Filistincům (2S 5,24-25). Vzpomeňme na horu plnou Boží jízdy a na ohnivé vozy, které vytvořily kruhovou obranu okolo Elizea a jeho služebníka (2Kr 6,17). Také nevěstka Raab byla v nebezpečí života, když přijala Jozuovu zpravodajku a dostalo se jí nejen Boží ochrany (Jz 6,25), ale i skvělé odměny, neboť se dostala do rodokmenu Pána Ježíše (Mt 1,5). Mohli bychom uvést ještě i jiné příklady toho, jak se anděl Hospodinův, náš drahý Pán, vojensky klade okolo lidí. Má to však jednu podmínu, uvedenou v dovětku „kteří se ho boji“. Jinými slovy: „Kteří v bázni Boží o tuto ochranu Pána prosí“. Zde je zjeveno tajemství Boží ochrany v našich životech.

Vojenská pomoc Boží přichází vždy v pravý čas, nebývá avizována předem. Rudé moře se rozestoupilo až tehdy, když k němu Izraelští přišli a Mojžíš nad ně vztáhl hůl. Ani Jordán se nerozestoupil dříve, dokud si kněží nesouci truhlu smlouvy v jeho vodách neomočili nohou (2M 14,21 a Jz 3,15-16). Pán se s pomocí nikdy neopozdí, ale také s ní nepřichází předčasně, neboť do poslední chvíle zkouší víru svého lidu. Pán chce, abychom Ho v bázni svého potřeného srdce ve chvílích nebezpečí pokorně prosili o pomoc, aby pak, až nás v pravý čas zbaví ohrožení a mocně zasáhne v nás prospěch, moh být co nejvíce oslavlen a chválen:

A vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slavit! (Z 50,15).

Poukážeme si ještě na jednoho vzácného Božího muže, jemuž se dostalo rovněž Boží vojenské pomoci ve chvíli krajního nebezpečí. Byl to Aza, třetí král judský (913–873 př. Kr.), o němž Bible vydává krásné svědec: „I činil Aza, což dobrého bylo před Hospodinem, jako David otec jeho“ (1Kr 15,11). Aza se dostal do nebezpečí:

„Měl pak Aza vojsko těch, kteří nosili štíty a kopí, z pokolení Judova třikrát sto tisíců, a z Beniaminova pavézníků a střelců dvě stě a osmdesát tisíců. Všickni ti byli muži udatní. I vytáhl proti nim Zerach Mouření, maje v vojstě desetkrát sto tisíců, a vozů tři sta, a přitáhl až k Maresu. Vytáhl též i Aza proti němu. I sšíkovali vojska v údolí Sefata u Maresa. Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a řekl: Hospodine, není potřebí tobě velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejším. Pomož nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto, Hospodine, ty jsi Bůh náš; necht nemá moc proti tobě bídňa člověk. I ranil Hospodin Mouření před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali Mouření nové. A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až do Gerar. I padli Mouření nové, že se nijakž zotavili nemohli; nebo potříši jsou před Hospodinem a před vojskem jeho. I odnesli onino kořisti velmi mnoho“ (2Pa 14,8-13).

„Pomož nám, Hospodine, neboť v tebe doufáme!“ Povšimněme si, jak Aza berre Hospodina „za slovo“, jak Mu připomíná Jeho zaslíbení. Moc a vojenská síla nepřítel byla daleko větší, než Azova. Aza měl k dispozici 580 000 vojáků a proti němu stálo 300 válečných vozů, jakýchsi starověkých „tanků“, a mimo to ještě plný milion dobře vyzbrojených mužů tmavé pleti a statných postav. Azovi muži byli udatní, jak uvádí Písmo, ale i Habešané byli statečními bojovníky. (Dokázali to i v 28 století později, když primitivními zbraněmi vyhnali ze své země moderně vyzbrojenou armádu fašistické Itálie). Zdálo se být nemožné, aby Aza odolal takové přesile. Nebyl členem žádného vojenského paktu, nemohl tedy spolehat na žádnou smluvní pomoc proti nepříteli. Jeho jediným spojencem byl Bůh, k Němuž upnul veškeré svoje naděje. Možná, že i my jsme se už někdy octli ve stavu krajního nebezpečí a v časové tísni, kdy jsme se museli obejmít bez jakékoli lidské pomoci, kterou bychom jindy vyhledávali i v méně závažné situaci. Umíme se však v takových případech i my cele upnout k našemu Pánu a složit v Něm veškerou svoji naději? Aza to dokázal! Chrabře vytáhl proti silnějšímu nepříteli, pokorně poprosil Pána o pomoc a připoměl Mu Jeho zaslíbení. A v Pánu se nezmýlil ani nezklamal. Zrakem víry uviděl, jak se Pán se Svým vojskem postavil mezi králem Zerachem a jím samotným, chabým a bezmocným před dvojnásobnou přesilou. Aza prosil o pomoc v boji a obdržel daleko více, než očekával! Blíže nevysvětlené a nevysvětlitelné vojsko Boží se ujalo boje místo něho a jemu už jen zbyvalo pronásledovat rozprášené zbytky nepřátelské armády a sbírat četnou kořist s válečními trofejemi, neboť Mouření nové byli potřeni před „Pánem a před Jeho vojskem“. Pán vyzkoušel Azovu víru a zasáhl v pravý čas.

Náš drahý Pán, Bůh silný a Rek udatný, může i nám dnes poslat kdykoliv účinnou pomoc. Na nás je jen, abychom vždy a za všechny okolnosti patřili zrakem víry na Něho. Potom se otevrou i naše ustrašené oči, stejně jako Elizeovu služebníkovi a spatříme „horu plnou koní a vozy ohnivé okolo nás!“ Věřme, že i mezi námi a našimi „trpasličími problémy“ a „nepřekonatelnými těžkostmi“, které se nám často zdají být větší než milion Zerachových Mouření nových, stojí vždy Pán s taseným mečem a se slovem útěchy: Jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel (Jz 5,14). Neboj se, já tobě pomáhati budu (Iz 41,13). A když před Jeho tváří uprchnou všechny naše potíže i starosti, budeme i my sklidet bohatou kořist Božího požehnání.

Noc i nouzí rozplašuje Ježíšova jména jas,
vlny vůku bouř necht vzdruje, v přístat jistý vede nás.

Před Ježíšem prchne zloba, před Ježíšem zmizí tma,
svitne spravedlosti doba, nový život vzkličit má (PNŽ č. 24).

Když nás tedy náš Pán milostivě vyslyšel, když jsme Ho vzývali v den soužení a vytrhl nás z nebezpečnosti, nesmíme zapomenout ani na vděčnost: „Dobročeď duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všecka dobrdiní jeho“ (Z 103,2). ph

VZPOMÍNKA na bratra Pavla MICHALÍKA

Dne 19. 5. t. r. Pán odvolal na věčnost nestora třanovického sboru, bratra PAVLA MICHALÍKA ve věku nedožitých 93 let. Při pohřebním shromáždění byla připomenuta slova: „Nevíte, že dnes padl v Izraeli velitel, a to veliký?“ (2S 3,38) a výzva: „Vzpomínejte na své vůdce, kteří vám mluvili slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je v jejich věře!“ (Žd 13,7).

Bratr Michalík se narodil 3. 9. 1895. Jeho mládí je spojeno s dobovou, kdy na Těšínsku se „zjevila milost Boží spasitelná“ a „Bůh přijal lid jménem svému“ (Tt

1,10; Sk 15,14). Velké probuzenecké hnuti na přelomu našeho století bylo připravováno mimo jiných i tzv. Křesťanskou společností a Modrým křížem, které se snažily vymanit lidi z mravně porušeného života, alkoholismu apod. Velký a živý ohlas vytvárala v roce 1908 návštěva misionáře Dr. F. W. Baedekera, který se na zpáteční cestě z carského Ruska zastavil v Komorní Lhotce (dnes okres Frýdek-Místek) a tam pod širým nebem zvěstoval čisté evangelium. Velké množství lidí se tenkrát duchovně probudilo, začali si číst Boží Slovo, poznávali svou hříšnost a nedostatečnost formálního křesťanství. Mnozí činili pokání a přijali nový život skrze víru v Pána Ježíše Krista. Mezi ně patřil také otec bratra Pavla. Rodilo se velké duchovní probuzení a vznikala četná domácí shromáždění.

Při pohřbu milého bratra byl připomenut důležitý citát, který provázela počátky probuzení: „Kteří přijali jej (pozn. Pána Ježíše Krista), dal jim moc syny Božími být, těm, kteří věří ve jméno jeho. Kteří ne z krve, ani z výleku muže, ani z výleku těla, ale z Boha zplozeni jsou (J 1,12-13). Vždyť plati, že to, „co se narodilo z těla, tělo jest a co se narodilo z Ducha, duch jest“ (J 3,6-7). Proto „musíte se znova zrodit“, řekl Pán. Tyto výroky zřetelně vysvětlují, že křesťanem se člověk nestavá tělesným narozením ve zbožné rodině, společnosti či církvi, ale osobní vírou a přijetím Spasitele a Pána Ježíše Krista, zplozením z Boha.“

Evangelium osloivilo v roce 1914 i zasnulého, bylo mu tehdy 19 let. V té době již na Těšínsku sloužil Božím slovem bratr Josef Mrozek senior, který měl vynikající schopnosti a duchovní obdarování. V roce 1909 byla zahájena pravidelná shromáždění v Třanovicích, v domě Jiřího Sabely, jehož dcera Eva se stala manželkou br. Mrozka. Druhou dceru Marii si vzal za manželku brat Michalík.

Svěží, krásné a vzrušující byly počátky „první lásky“ v díle Pána. Plamen evangelia zapaloval další srdce, lidé se ohraceli k Bohu. Po Třanovicích, kde vznikl po Bratrejově druhý sbor v ČSR, vznikaly další sbory v Koňakově, Těrlicku, Bohumíně, Šenově, Ostravě, Životicích a jinde. Pro shromáždění, které se konala v soukromí, dávali věřící k dispozici největší místo ve svém domě. Výklady Božího slova se začínaly pozdě večer, po ukončení všech prací v hospodářství a končily v noci. Požehnání a radost z Božího slova byly často provázeny projevy nepřátelství z řad povrchně smýšlejících nábožných lidí, kteří odmítali přijat požadavek Páně o znovuzrození a křtu těch, kteří uvěřili. Stále dokazovali, že nic takového nepotřebují, protože jsou křesťany od narození odvolávajíc se na křest v dětství, konfirmaci apod. A tak ti, co chtěli být poslušni Pismu, trpěli pohanění pro jméno Páně.

Po odchodu br. Josefa Mrozka z Třanovic do Bohumína a pak do Polska, ujmá se v roce 1922 tehdy 27 letý bratr Pavel Michalík veřejné duchovní práce v Třanovicích a okolí. Pamatoval si první službu Slovem o vídě podle 11. kapitoly listu Židům. Sbory na Ostravsku ztrácejí v bratu Michalíkovi vynikajícího písmáka, duchovního vůdce a staršího bratra, jehož víra a práce v díle Pána je hodná následování. Byl člověkem „týmž bídám poddaný“ jako my, rádoval se i plakal, vítězil i klopýtal, dovolával se milosti Boží a hojně z ní těžil. V jeho domě stále bylo a ještě trvá shromáždění věřících. V posledních letech měl zhoršený sluch, proto sedával těsně při stole, za nímž bylo kázáno Boží slovo. Jeho postava patřila neodlučitelně ke každému shromáždění.

Při rozloučení bylo řečeno, že ač byl bratr Michalík v pokročilém věku a zachoval si svěží myšlení a optimismus víry, omezil svůj vliv na veřejný sborový život. To neoslabilo jeho autoritu, ale naopak, znásobilo ji. I v tom nám byl příkladem.

Vděčně vzpomínáme na své vůdce, kteří nám mluvili Boží slovo a kteří zápasili za nás na modlitbách. Mezi ně patřil i bratr Pavel Michalík z Třanovic. Díky Bohu za jeho službu.

—šek

Po krátké nemoci odešla tisíce z tohoto údolí stínu a smrti do přítomnosti Pána Ježíše Krista sestra ELIŠKA PROKEŠOVÁ z vizovického sborečku. Dožila se věku 62 let.

Také jsme obdrželi zprávu, že koncem minulého roku si Pán povolal k sobě sestru EVU ZELOVOU ve věku 74 let, z toho 33 let chodila s Pánem. V jejím domě v Záriečí bývalo shromáždění více než třicet let. Nyní se těší v přítomnosti svého Pána v jiném, nebeském shromáždění.

Z ostravského sboru si Pán vytrhl k sobě sestru BOHUSLAVU OUZKOU ve věku nedožitých 77 let v plné jistotě věčného života. Pána Ježíše přijala jako Spasitele a Pána v mládí a věrně mu sloužila až do konce. Spolu s manželem vychovala své děti pro Pána a byla příkladem tichého a trpělivého rásledování Mistra. Potěšilo podívat se do očí milé sestře, vidět její hlubokou oddanost k Pánovi, lásku k spolužkoupeným a starost o svou početnou rodinu. Dokud mohla, pomáhala všude. Teď si už odpočívá od všech svých prací, ovoce jejího života jde za ni k soudné stolici Kristově. Pohřeb se konal v Ostravě dne 3. 5. 1988.

ZPRÁVY Z KMK

Ze setkání MKMK se Světovou radou církví a ostatními církevními místovými svazy na 5. kongresu v Alkmaaru v Holandsku koncem února t. r. bylo prodiskutováno a propracováno téma „Církev míru a pokoje“ v souvislosti praktického řešení problému vztřístajících hladových krizí ve světě a rostoucím útlakem nejšířších mas zejména v rozvojových zemích i v zemích „relativního blahožití“. V komuniku se zejména zdůraznilo biblické heslo „Vy jste sůl země“ a hodnotil tisíciletý odkaz duchovních hodnot Ruské pravoslavné církve. Jde o vysoce pozitivní a aktuální přínos křesťanské odpovědnosti za poctivost po stránce odbornosti, v účinné lásce, vzájemné pomoci a solidarity, trpělivosti v překonávání překážek a uvědomělé budovatelském úsilí — nezbytných vlastností přestavby socialistického hospodářského systému, který se zájmem sleduje celý pokrovkový svět.

Generální tajemník KSSS M. S. Gorbačov přijal v těchto dnech delegaci Ruské pravoslavné církve v čele s patriarchou Pimenem k tisíciletému výročí jejího celospolečenského významu v oblasti ruské národní kultury a významného přínosu v budování současného socialistického úsilí v přestavbě hospodářského systému a ve významné místovré práci.

Pražské Regionální sdružení KMK 18. února t. r. uspořádalo slavnostní zasedání ke 40. výročí výsledků únorového výlzevství pracujícího lidu v ČSSR. Kolem sta reprezentantů všech církví a náboženských společností vyjádřilo nutnost aktivní účasti věřících na našem celospolečenském dění výstavy a současně přestavby naší hospodářské soustavy s jejím významem pro celosvětové mírové úsilí, které je bez řešení sociální otázky a spravedlivé dělby vytvořených statků neoddělitelné.

Pracovní výbor KMK na svém zasedání v Budapešti zaslal své mírové pozdravy a apel v dopisech M. S. Gorbačovovi a Ronaldu Reagannovi a rozpracoval program pro aktivitu mírové činnosti křesťanských žen a celoevropskou křesťanskou aktivitu mládeže. Zabýval se prakticky důležitou otázkou sociálně mravní podpory v národně osvobozeneckém úsilí národů Latinské Ameriky.

—r

Je predjarné ráno, 7.15. Sedím v teplom kupé osobného vlaku. Vpravo odo

mňa sedí mladý muž a pozorne číta rubriku Horoskopy uverejnenú v ranných novinách. Zdá sa, že nachádza uspokojenie po prečítaní riadkov pod znamením Škorpiona, Odrazu sa obrátil ku mne: „Nechceli by ste si tiež prečítať svoj horoskop? V akom znamení ste sa narodili?“ „To nie je dôležité,“ odpovedal som. „Môj život je v znamení tej najlepšej hviezdy zo všetkých a to je Hviezda Betlehemska.“ Pozrel sa na mňa v rozpakoch a s údivom. Pokračoval som: „Nepoznáte príbeh mudrcov z Východu, však? O nich je napísané v Biblia: — ... a zazrúc hviezdu, preveľmi sa zaradovali. Keď sa môj život dostal pod znamenie tejto Hviezdy, lepšie povedané, keď som sa dostal do spoločenstva s Pánom Ježišom Kristom, dostal som sa aj pod Jeho vedenie. Vedia ma dobre a bezpečne. Preto nepotrebujem žiadne horoskopy ...“

Mladý muž sa vzpriamil a povedal: „Vy veríte v Boha v 20. storočí?“ „Vy predsa tiež žijete v 20. storočí a veríte v bezcenné horoskopy. Žijeme v dobe, keď rakety môžu zničiť svet za niekoľko sekúnd. Kto vám zaručí, že zajtra budete žiť? Ako sa chcete stretnúť s Bohom bez vieri v Pána Ježiša Krista? Odporúčal by som vám, aby ste Ho vierou prijali a aj vaš život sa dostane pod vplyv Hviezdy hviezd, pod blahodárny vplyv Betlehemskej Hviezdy.“ Mladý muž posmutnel a zamyslel sa ...

Je to príbeh z denného života. Trápi nás budúcnosť, nevieme, čo nás čaká. A riešenie je také jednoduché: Treba vyznať svoje hriechy, zložiť ich pod golgotský kríž a podákať Pánovi Ježišovi za Jeho obet. Potom príde život krásny a večný.

Sp. dp a jk

DOPLŇOVÁČKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
H												H

1. Es 4,5 — 2. Jb 40,24 — 3. L 3,35
— 4. Iz 55,13 — 5. Jz 12,14 — 6. Ž
77,18 — 7. Př 23,21 — 8. Sd 16,19 —
9. Jz 11,17 — 10. 2M 9,20 — 11. Iz
38,17 — 12. J 19,32 — 13. Ž 44,16. *

Tajenky: Biblické hory
(1Kr 5,6; 1M 22,2; Ž 89,13)

—vt